

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

18. ÅRGANG NR. 4 DECEMBER 2004

"Kulturpersonlighederne"

Mordet den 2. november 2004 på den hollandske filminstruktør Theo van Gogh har fået mange til at spørge, hvorfor "kulturpersonlighederne" enten er så tavse eller så umanerligt længe om at sige noget.

Hvorfor arrangerer de ikke underskriftsindsamling? Hvorfor går de ikke i fakkeltog? Hvorfor skriver de ikke flammende protestartikler? - sådan som de plejer at gøre, når menneskerettigheder bliver krænkede.

Svaret er såre enkelt: De såkaldte kulturpersonligheder har et såre selektivt forhold til menneskerettighederne. Deres sympati for demokratiet kan ligge på et meget lille sted.

Det har vi set talrige eksempler på igennem de senere år:

Visse kulturpersonligheder har været direkte aktive i bestræbelser på at sabotere Den Danske Forenings møder.

Visse kulturpersonligheder kunne ikke slet ikke holde deres begejstring tilbage, da Dansk Folkepartis formand, Pia Kjærsgaard, blev overfaldet på Nørrebro. Og for visse kulturpersonligheder var malingsangrebet på statsministeren blot en uskyldig "politisk happening".

Er "kulturpersonligheder", der ser egne forhånelser som "modige", mon bare almindeligt feje, eftersom de ikke går efter voldelige slyngler?

Demokrati forudsætter respekt for og vilje til at lytte til og forsøge at forstå dem, som man mener sig uenig med. Uden en sådan åbenhed kan man jo strengt taget ikke vide, om man rent faktisk er uenige!

En sådan holdning er totalt fraværende blandt de såkaldte kulturpersonligheder.

Det er på tide, at folk indser det og holder op med at forvente anstændighed fra den side.

Der er ingen mening i at appellere til et demokratisk sindelag, som ganske enkelt ikke findes i de kredse.

Til gengæld er der grund til at minde om de ord, som den afdøde partier Erhard Jakobsen fremkom med i en sang om disse kredse: "Tænk hvor profeterne ville komme i klemme, hvis ingen mere betalte skat".

De såkaldte kulturpersonligheder lever i vid udstrækning af de skatter, som vi alle er tvunget til at betale.

Men er det rimeligt, at det demokratiske valgte folketing opkræver skatter for efterfølgende at give pengene til folkestyrets fjender?

Logikken er mere end vanskelig at få øje på.

H. V.

"De internationale konventioner"

... påkaldes hver eneste gang, nogen forslår at stoppe fremmedtilstrømmingen til Danmark. De påstås at hindre, at strømmen kan vendes. Men hvad er nøjagtigt en konvention i det virkelige liv? Ole Hasselbalch giver udførligt svar på

side 3

Holocaustbenægterne i Ankara

Ud fra § 306 i Tyrkiets ændrede straffelov koster det 3 - 10 år bag tremmer at omtale tyrkernes folke- drab på armenerne i 1915. Det sætter Tyrkiets ønske om EU-medlemskab i et tankevækkende lys. Læs om baggrunden på

side 12

Er de radikale eller rabiate ?

Meget tyder på, at De Radikale til det inderste af deres knogler nærer større uvilje mod dansk folkekirke- kristendom end mod muslimsk ekstremisme. Læs et fyldigt uddrag af Peter Neerup Buhls nye bog om dette parti på

side 14

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmaterialer fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50, pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. og fax 46 36 66 66

e-post: h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41, otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69,

niels.bach.jensen@internet.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsformander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Studerende Henrik Sørensen,

tlf. 98 16 48 75

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig:

februar

maj

september

december

Forskellige slags selvmord

Pressen ytrer jævnligt bekymring over, at stadigt flere sunde, raske og endda ganske unge mennesker får "ondt i livet" og tager sig selv af dage i fortvivlede og nedtrykte øjeblikke. Øjeblikke, som vel ellers enhver - allevegne og altid - af og til har oplevet og tilmed er kommet over. Alligevel vies presseopmærksomheden fortrinsvis herskerer af offentligt ansatte psykoterapeuter, der i situationen meget forudsigeligt øjner nye klienter. Ellers turde det vel være mere oplagt, om en sådan, førhen uset, skrantende livsduelighed vakte bred, almindelig ængstelse. Også i pressen.

Men det er åbenbart ikke tilfældet. Foretelsen synes desværre kulturbetinget ved at bunde i manglen på en førhen blomstrende selvstændigheds- og frihedskultur. For denne skranter nu slemt efter snart fire årtiers snigløb indefra fra en formynderisk, adfærdsregulerende herskerelite, der fratager folk ansvaret for deres eget liv og i stedet gør dem til klienter for deres egne penge via en afmægtighedsskabende beskatning. Hunden undværer åbenbart kun ugerne fodring med egen hale med Folketingets mellemkomst.

Men endnu værre end sådanne nok så tragiske selvmord af privat natur er vel derfor de igangværende nationale selvmord, der praktiseres i Danmark og det øvrige Vesteuropa. Siden firserne er disse lande undergået en voldsom demografisk forandring og er nu derhenne, hvor de oprindelige befolkninger står i stampe eller går tilbage. Og ikke mindst derhenne, hvor befolkningstilvæksten i Europa *alene* præsteres af tilvandrede fremmede fra Afrika og Mellemøsten: En trafik, der netop havde været en praktisk umulighed uden førnævnte skatteoprævning af andre folks tjente penge, hvormed immi-

granternes ophold - hvis ikke alene, så fortrinsvis - betales.

De ellers udmærkede arbejdsydere, indvanderne vel kunne præstere, er blot ikke efterspurgt her: De bestilles allerede udført i f. eks. Fjernøsten, hvor skatte trykket og derfor omkostningen ved deres udførelse er lavere. Al tale om "integration" via beskæftigelse er hermed sat i rette belysning, og det havde vel været langt mere retvisende at tale om en "immigrationsminister" eller "illusionsminister" end om en "integrationsminister".

Islam har som konsekvens af den førte politik fået både fødselsraten og tiden med sig til forskel fra europæerne, herunder danskerne. De har begge faktorer imod sig - plus den totalitære og intolerante islamiske ideologi, der respekterer tolerante anderledes tænkende mindre end det, der findes i rendestene. Fortjener mon nogen indtatovering af bogstaverne i, d, i, o og t mellem skulderbladene?

Den vestlige, kristne kultur har da i den forstand indført sin egen form for "selvmordsbombe". Udtrykket er vel her langt mere rammende, end når det dækker de terrorister, der driver bombeterror mod sagesløse mennesker for at fremme egne politiske mål på bekostning af anderledes tænkende. For her samler udtrykket "selvmordsbombe" opmærksomheden om terroristen, der begår forbrydelsen med eget liv som indsats efter egen beslutning, og fjerner den samt al medfølelse fra forbrydelsens sagesløse ofre.

Noget helt igennem selvmorderisk ligger der også i de påfaldende sparsomme udmeldinger, herboende islamtilhængere og deres hjemlige kollaboratorer er kommet med efter skudmordet, med efterfølgende rituel halsoverskæring, på den hollandske filmmand Theo van Gogh: Den ytringsfrihed, han brugte, må skam indsnævres for at forebygge fremtidige gentagelser, lyder det. Ja, gør man grin med profeten, inviterer man til mord - hvorved islamkritik tydeligvis gøres til en selvmorderisk syssel. Med tanke på, at ingen kunne drømme om at krumme et hår på en Jens Jørgen Thorsens hoved for hans ikke videre respektfulde indstilling til Jesus Kristus, har vi her at gøre med en kultur-forskel, der turde være til at få øje på.

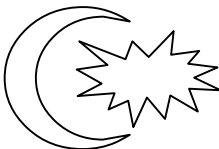
Mens det endnu er muligt, ønskes Danskerens læsere en glædelig jul og et godt nytår - med anstændig og ordentlig hjemsendelse af de intolerante gæster, der alligevel kun foragter deres tolerante værter.

K. R..

Stof til eftertanke ...

Er sandheden ikke, at muslimske indvanderes modstand mod vores form for ytringsfrihed rækker langt ud over ekstremisternes rækker?

Ralf Pittelkow
i kommentar i Jyllands-Posten
14/11 2004

Fakta om "de internationale konventioner"

De påkaldes med usvigelig sikkerhed hver eneste gang, nogen foreslår at stoppe fremmedtilstrømningen til Danmark. De påstås også at hindre, at strømmen kan vendes. Men hvad er nøjagtigt en konvention i det virkelige liv?

Af Ole Hasselbalch

Det er efterhånden indlysende for de fleste, at det ikke lader sig gøre at "integrere" muslimerne i det danske samfund. En ansvarlig politik må derfor gå ud på at få lukket totalt af for indvandring af folk med denne baggrund samt at få de muslimer, der ikke vil indordne sig i de vestlige levnormer, til at forlade landet.

Det hævdes, at de internationale konventioner hindrer noget sådant. Disse konventioner er imidlertid ikke det, Marianne Jelved vil gøre dem til:

Spilleregler - ikke pligt for lovgiver

Konventionerne er aftaler mellem nationerne og de af disse oprettede internationale organisationer. Disse aftaler rummer først og fremmest spilleregler for nationernes forhold til hinanden, men en nation kan også gennem en sådan aftale have forpligtet sig til at behandle enkeltpersoner på en bestemt måde.

Konventionen er altså et juridisk redskab, der ikke skaber forpligtelser på dansk grund uden om den danske lovgiver. Det er op til Folketinget, om Danmark overhovedet skal tilslutte sig og forblive tilsluttet de konventioner, som er udarbejdet i f.eks. FNs og Europarådets regi. Ligeledes er det op til Folketinget at

Islam og barmhjertigheden ...

Islam ville være et håndterligt problem, hvis den ikke havde fundet støtte i Vesten. I oliekrisens spor kappedes politikere, intellektuelle og det højere erhvervsliv om at tækkes oliesheikernes. Og aftale om indvandring blev sat i system ved den Euro-Arabiske Dialog. Senere, da Sovjetunionen brød sammen, kunne marxisterne gå i takt med storkapitalen. Det var let for dem at støtte islam. Den havde det velkendte, totalitære: Én fører, én bog og én lov. Det kan skyldes (...) selvhad, at [der begås] det traditionelle fusk med ligheden om den barmhjertige samaritan. [Det glemmes] bevidst, at pointen er, at samaritanen betalte af egen lomme. (Lukas 10.35). Han var god i sig selv og brugte ikke godhedsindustriens offentlige midler: Mellemløst Samvirke, Folkekirkens Nødhjælp etc.

Bjarne Sarvad
i debatindlæg i Jyllands-Posten
27/11 2004

bestemme, om en tiltrådt konvention også skal være gældende ret ved danske domstole (hvad mange af dem faktisk ikke er). Og det er Folketinget, der bestemmer, om Danmark f.eks. skal prioritere visse konventionsregler forud for andre, såfremt bestemmelserne - som det ikke sjældent hænder - er indbyrdes modstridende.

Endvidere afspejler konventionerne naturligvis verden, som den så ud, da de blev skrevet, samt de problemstillinger i det internationale samkvem, man dengang var i stand til at forudse. Når det derfor indvendes, at Folketinget ved at bryde med den eller hin konvention sætter sig uden for det internationale samarbejde, er hertil kun at sige, at konventioner må opdateres fra tid til anden. Der er følgelig ikke i sig selv noget diskvalificerende i, at et land fremprovokerer en international revurdering af en forældet konvention ved at frigøre sig fra den.

De konventionsregler, som har optaget opmærksomheden i de seneste årtiers udlændingedebate, har været dem, i hvilke staterne forpligter sig til at beskytte individet, herunder de enkelte indvandrere og flygtninge. Især har Den europæiske Menneskerettighedskonvention været i fokus. Det er også inden for denne konventions område, der er etableret en domstol, Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, hvor personer, der mener sig forurettede i forhold til, hvad konventionen tilsiger, kan få efterprøvet deres sag.

Konventionerne af denne type er i årenes løb blevet opdækket med magtfulde menneskerettighedsorganisationer i de enkelte lande, og disse har med stort held fået skabt den opfattelse, at menneskerettighedsreglerne er urørlige i den tolkning, pågældende organisationer anlægger. Inden man falder på knæ for denne opfattelse, bør det imidlertid huskes, at *andre* konventionsregler anerkender, at enhver nation suverænt har ret til at varetage sin økonomiske, sociale og kulturelle udvikling (se således Den internationale Konvention om borgerlige og politiske Rettigheder og i Den internationale Konvention om sociale og kulturelle Rettigheder, artikel 1,1).

Statshensyn er i højsædet

Uanset at en Marianne Jelved i sin fundamentalistiske humanisme kun er i stand til at læse konventionernes regler om beskyttelsen af individet, vil endog en dom fra Menneskerettighedsdomstolen

altså ikke ændre ved, at en dansk regering har folkeretligt belæg for at prioritere hensynet til danskernes kollektive tryghed og velfærd forud for hensynet til de enkelte flygtnings og indvandreres interesser. Folkeretten anerkender faktisk, at statsstyrets første pligt er at beskytte statens befolkning. Det viser sig f.eks. i, at forskelsbehandling p.g.a. statsborgerskab ikke er ulovlig diskriminering efter konventionerne (se FNs racediskriminationskonvention artikel 1, 2).

Så meget mindre er der noget, som forhindrer Folketinget i at vedtage en lovgivning, der giver mulighed for at sætte personer af fremmed herkomst på porten, hvad enten det er hellige krigere, almindelige knivstikkere og voldtægtsforbrydere eller blot nogen, for hvem det er en trossag ikke at ville indpasse sig i en dansk hverdag.

Ja, der findes endog en konvention, som tillader inddragelse af statsborgerskabet, når vitale statshensyn tilsiger det. Det drejer sig om FN-konvention af 30/8 1960 - som Danmark i øvrigt vistnok af den grund nægtede at tilslutte sig.

Der er kort sagt intet, som hindrer, at Folketinget genskaber anstændige forhold i Danmark.

Det er alene op til Folketinget, om Danmark skal tilslutte sig og forblive tilsluttet konventioner, der er udarbejdet i f.eks. FNs og Europarådets regi. Også, om en tiltrådt konvention skal være gældende ret ved danske domstole (hvad mange af dem faktisk ikke er). Og ikke mindst, om Danmark skal give visse konventionsregler forrang for andre, når bestemmelserne er indbyrdes modstridende - hvad de tit er.

... og sådan er det med statsborgerskab:

Reglerne om dansk statsborgerskab (indfødsret) findes i lovbekendtgørelse nr. 113 af 20. februar 2003. De vigtigste er følgende:

Erhvervelse af indfødsret

- Et barn får dansk indfødsret ved fødslen, hvis faderen eller moderen er dansk. Hittebørn, som bliver fundet her i riget, anses, indtil andet oplyses, som havende dansk indfødsret.

- En udlænding, som er ustraffet og ikke

er idømt foranstaltninger efter straffelovens kapitel 9, og som har haft bopæl her i riget i sammenlagt mindst 10 år, heraf sammenlagt mindst 5 år inden for de sidste 6 år, erhverver dansk indfødsret ved efter det fyldte 18. år, men inden det fyldte 23. år at afgive erklæring herom til myndighederne. Erhverver en person indfødsret på denne måde, tilkommer indfødsretten normalt også den pågældendes herværende børn under 18 år.

- I øvrigt kan indfødsret erhverves ved

naturalisation i henhold til grundloven (altså ved særlig lov).

Fortabelse af indfødsret

Dansk indfødsret kan frakendes ved dom, når pågældende i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, og det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

O. H.

Statsborgerskab kan udmærket fratages

Af Ole Hasselbalch

I 1948 fremsatte kommunisterne et lovforslag om, at lensgreve Heinrich Carl Schimmelmann bl. a. skulle fratages sin statsborgerret.

(Kilde: *Rigsdagstidende, Folketingets forhandlinger 1947/48 sp. 1270 ff.*)

Baggrunden var lensgrevens forhold til den tyske besættelsesmagt under krigen, som domstolene efter manges mening ikke straffede efter fortjeneste i henhold til straffelovstillægget af 1945.

Den senere SF-leder Aksel Larsen udtalte for forslagsstillerne, at forslaget ikke var båret af noget ønske om at opnå hævn eller særlig straf, men at man jo måtte konstatere, at lensgreven havde fået sit statsborgerskab ved en fejltagelse, som måtte rettes igen.

Justitsministeren sagde under forhandlingerne om forslaget, at der ikke tidligere havde været tale om at fradømme eller på anden måde fratage en dansk statsborger statsborgerskabet som led i en strafferetlig forfølgning, men at man dog kunne overveje at indføre generelle regler herom også i Danmark. Ministeren fandt ikke, det var grundlovsstridigt at inddrage lensgrevens indfødsret. Som argument herfor anførte han, at der i flere andre lande, som regnes som demokratiske, ligefrem er lovhjemmel for *administrativ* fratagelse af indfødsretten. Når man kan vedtage en lov om indfødsretsfratagelse ved forvalt-

ningsbeslutning, kan man også fratage indfødsretten direkte ved lov, mente han. Ministeren nærede imidlertid for sit vedkommende afgørende betænkelighed ved at fratage en enkelt mand hans indfødsret.

Med andre ord - og sådan opfattedes det også af de øvrige partiers ordførere: Det er ikke i strid med Grundloven at vedtage en lov om fratagelse af statsborgerskab.

Professor Gorm Toftegaard Nielsen udtaler i sin licentiaafhandling, at "*der er næppe grund til nærmere at dokumentere, at hvis man godtager dette (Aksel Larsens) ræsonnement, har man opgivet så godt som enhver retssikkerhedsgaranti*". Han uddyber ikke synspunktet nærmere.

(Kilde: *Gorm Toftegaard Nielsen: Grundlovens § 3 - Retssikkerhed eller demokrati, (1977) s. 209 og i øvrigt Deuntzer Om Statsborger- og Undersaatsforholdet, især dets Stiftelse og Ophør, (1882) s. 39.*)

Og over for det kunne anføres, at etableres på nationens territorium enkeltpersoner, som på vitale punkter nægter at indordne sig efter nationens spilleregler, mister de øvrige borgere i tilsvarende udstrækning deres fysiske sikkerhed, hvilken sikkerhed anstændigvis må gå forud for ønsket hos de få om at forblive i et selskab, i hvilket de ikke ønsker at indpasse sig i. Retssikkerheden må så tilgodeses ved, at der gennemføres en lov om, efter hvilke generelle kriterier, statsborgerskab kan inddrages, og således at det overlades til domstolene at påse disse kriteriers overholdelse i enkelttilfælde.

I øvrigt beskæftiger en særlig FN konvention (af 30/8 1960) sig med statsborgerskabsforhold. Ifølge denne konventions artikel 8 må en kontraherende stat som udgangspunkt ikke berøve en person statsborgerskabet, hvis dette vil gøre pågældende statsløs. Dog kan et

statsborgerskab inddrages, f.eks. hvis statsborgerskabet er opnået ved afgivelse af urigtige oplysninger eller bedrag. En kontraherende stat har også adgang til at forbeholde sig retten til at tilbagekalde statsborgerskaber, såfremt pågældende i strid med et udtrykkeligt forbud har arbejdet i en anden stats interesse, eller såfremt han har opført sig på en måde, som strider mod vitale statsinteresser. Den, der står over for fratagelse af statsborgerskabet, skal imidlertid have adgang til at få prøvet sagen ved retten eller et andet uafhængigt organ.

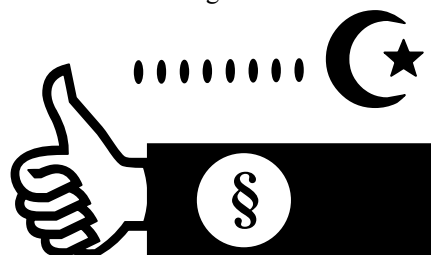
Ifølge konventionens artikel 9 må en kontraherende stat ikke berøve nogen person eller grupper statsborgerskabet af racemæssige, etniske, religiøse eller politiske grunde.

Danmark har i en lang årrække nægtet at tiltræde konventionen - så vidt vides *netop* på grund af den heri hjemlede mulighed for at tilbagekalde statsborgerskaber.

Problemet om fratagelse af statsborgerskab har i øvrigt på det seneste haft aktualitet også andetsteds. Således har den svenske regering på det seneste sat en undersøgelse i gang om mulighederne for at tilbagekalde svensk statsborgerskab (se Dagens Nyheter 16/9 2004). Baggrunden er, at det er kommet frem, at visse indvandrere har bestukket sagsbehandlere i det såkaldte Migrationsverket til at skaffe dem svensk statsborgerskab.

Aksel Larsen forstod det: Når statsborgerskaber ved en fejltagelse tildeles ved lov, kan fejlen vel rettes gennem fratagelse ved lov ...

Skrider det her, så skrider vi ud i borgerkrigen

Vi må lægge alle illusioner, alle falske slagord og ideologiske fraser, alle en politisk korrektheds idylliserende løgne til side og se virkeligheden i øjnene. Vil vi undgå at lade vore børnebørn leve i et borgerkrigshærgede, ødelagt Danmark, så er det nødvendigt at erkende og at handle, argumenterer DF-folketingsmedlem Søren Krarup

Når indvandringen udgør en frygtelig trussel mod Danmarks fremtid, så er det ikke blot på grund af indvandringens overvældende størrelse med hundredtusinder fremmede, men det er også på grund af indvandrerne kulturelle og religiøse baggrund. Eller sagt ligeud: Det er fordi de allerfleste indvandrere er muslimer, og fordi forskellen på kristendom og islam er afgrundsdyb og i realiteten umulig at overskride. De forskræmte, forvirrede politikere taler nu om "integration" tidligt og silde. Men man kan ikke integrere hundredtusinder af muslimer i et kristent land. Det er ganske virkelighedsfjern tale. Det er kun udtryk for, at politikerne ikke ved, hvad de taler om. Det kan ske i enkelte tilfælde, heldigvis, det kan måske også finde sted for større grupper vedkommende, hvis disse grupper vel at mærke forbliver et begrænset mindretal, men at åbne et kristent land for ubegrænset muslimsk indvandring er slet og ret en invitation til borgerkrig i løbet af nogle generationer.

Hvem tør benægte det efter begivenhederne i Holland og også i Danmark på det seneste?

Tilbage står det helt afgørende spørgsmål: Hvad skal vi så gøre i dag? Hvorledes kan vi afvende katastrofen? Svaret er naturligvis, at den første mulighed for at afvende en katastrofe er at erkende dens art og omfang. Vi må lægge alle illusioner, alle falske slagord og ideologiske fraser, alle en politisk korrektheds idylliserende løgne til side og se virkeligheden i øjnene. Vil vi undgå at lade vore børnebørn leve i et borgerkrigshærgede, ødelagt Danmark, så er det nødvendigt at erkende og at handle.

Det er i en vis udstrækning sket efter det politiske systemskifte i Danmark i november 2001. Den nye regering har sat katastrofen på dagsordenen og har i mange sammenhænge vist vilje til at ændre katastrofekursen, påvirket og presset af Dansk Folkeparti. Indvandringen er begrænset. Familiesammenføringerne er under en vis kontrol. Asylansøgernes antal er kraftigt reduceret. Også tildelingen af indfødsret er stækket - om end slet ikke nok.

Det er sket ved midler, der har været nødvendige, selv om de ikke altid er behagelige. Heller ikke jeg bryder mig om at forbyde folk at gifte sig med hvem, de

vil og derefter bosætte sig i Danmark. Der er adskillige friheder, vi normalt opfatter som selvfølgelige, der har måttet begrænses. Men svaret er, at nødvendigheden tvinger os. Situationen i denne folkevandring er ikke normal, og i en unormal situation må man gribe til unormale midler.

Det er sket. Ikke i tilstrækkeligt omfang. Slet ikke. Repatrieringen af folk, som ikke har noget at gøre i Danmark, er utilstrækkelig. Muligheden for at få indfødsret er fortsat alt for stor, sådan at folk, der ikke kan tale et ordentligt dansk, alligevel bliver danske statsborgere. Vi slås med Bertel Haarder for at få ham til at fatte situationens alvor, men bliver her standset af hans grundtvigske slagord, som hæver ham over en uhyggelig virkelighed. Og

Bertel Haarder bagatelliserer problemerne med trylleordet "integration". Vil ikke være "minister for tørklæder". Men det er overfladisk og virkelighedsforfalskende at lukke øjnene for et tyranni, der sniger sig ind via sådanne religiøse symboler. Skal religionsfrihed gælde ideologier, der vil afskaffe den?

først og fremmest er også Bertel Haarder i alt for vid udstrækning tilbøjelig til at bagatellisere alle problemer ved hjælp af begrebet "integration".

Derfor siger han f.eks. tidligt og silde, at han vil ikke være minister for tørklæder og leverpostej. Nej, det er der normalt heller ikke grund til, men når forholdet er, at islam er problemet, så er det overfladisk eller virkelighedsforfalskende at lukke øjnene for det tyranni, der sniger sig ind i landet via sådanne religiøse symboler. Bertel Haarder svarer, at vi har religions-

frihed. Ja, men er islam en religion? Ikke efter min mening.

En religion består i et forhold imellem Gud og den enkelte. Her skal der naturligvis herske religionsfrihed, så sandt som ingen skal diktere andre deres tro.

Men islam er et politisk-juridisk-socialt system, der er totalitært i den forstand, at det vil herske totalt over alt - lovgivning, samfundsforhold, privatlivet. Islam er et af de totalitære systemer eller ideologier, som har hærget den nyere historie, men islam er det ældste af disse systemer og har systematisk undertrykkelse og tyranni i sine fodspor.

Det er den dystre virkelighed, og den kan man ikke snakke sig fra - slet ikke i et kristent land, hvis hele lovgivning, kultur og samfundsforhold er bestemt af kristendommens sondring mellem Guds og kejserens rige, mellem helligt og verdsligt. Derfor må bestræbelsen på at afværge borgerkrigens katastrofe begynde med at fastslå, at her i landet skal dansk kultur skrive dagsordenen i den forstand, at al dansk lovgivning er verdslig og skal være det, og at ingen hellighed skal have ret til at ændre på dette og kræve sin sharia eller sine lovreligiøse normer indført. Vi skal stå ubetinget fast på dansk kulturs forudsætning. Vi skal derfor være ubetinget afvisende over for alle islamiske krav om at ville have særbehandling i dansk lovgivning. Vi skal netop stå fast - i en situation, hvor fraserne om "integration" og "dialog" frister svage sjæle til at opgive det uopgivelige.

Kort sagt: Vi skal for én gangs skyld kræve også af politikere, at de går til bunds i problemet og fatter et principielt forhold - forskellen på evangelium og lovreligiøsitet, forskellen på kristendom og islam, og dermed forskellen på dansk og islamisk lovgivning og samfundsforståelse.

Her begynder det. Og her ender det.

I Danmark skal dansk kultur, dansk tradition, dansk identitet sætte betingelserne, og vor regering og vore lovgivere skal gøre sig det egentlige indhold af denne danskhed klar og ikke vige en tomme i hævdselsen af den.

Skrider det her, så skrider vi ud i borgerkrigen.

*Søren Krarup
i kronik i Jyllands-Posten
23/11 2004*

Statsborgerskaber kastes stadigvæk i grams

Efter Venstres og de konservatives sejr ved valget troede jeg, at tingene ville ændre sig, og det gjorde de for så vidt også. For en tid (...) Jeg fortsatte dog med at håbe, for det kunne da ikke være rigtigt, at regeringen ville gentage tidligere tiders fejltagelser.

Men håbet svandt helt ind, da jeg 12/11 så transmissionen fra førstebehandlingen af L58, som omhandlede 5.264 menneskers ansøgning om statsborgerskab. 5.264 personer, hvoraf de 2.177 var mennesker under 18 år. Kun Dansk Folkpartis Søren Krarup og Jesper Langballe talte tappert imod denne massetilbeding, men lige lidt hjalp det. Bertel Haarder ville ikke røkke sig. Selvfølgelig.

Jeg gik da ind på Folketingets hjemmeside for at kigge på de personer, som havde søgt. I Danmark er det jo som bekendt sådan, at indfødsretten tildeles ved

lov, og da alle love skal offentliggøres, og navnene figurerer i loven, kan man hurtigt danne sig et overblik over personernes oprindelse.

Lov om indfødsrets meddelelse ligner en arabisk telefonbog uden numre i. Så hvem kan garantere, at der ud af 5.264 personer på listen ikke gemmer sig en muslim, der er parat til at slå folk ihjel, hvis de drister sig til at tale islam imod?

Størsteparten var muslimer. Hvor gode deres danskundskaber er, ved jeg ikke. Jeg ved heller ikke, hvor dansksindede de er. Kun at de var opført i en deprimerende lang liste.

Men hvad ved vi om disse personer? I virkeligheden intet.

I en tid, da rabiater muslimer overalt opruster i Europa, kaster man i vort gamle Danmark stadig statsborgerskabet i grams. Og med hvilken ret? Hvem kan garantere mig, at der ud af disse 5.264 personer ikke gemmer sig en muslim, der er parat til at slå folk ihjel, hvis de drister sig til at tale islam imod? Hvem kan det? Ingen!

Og slet ikke Bertel Haarder.

*Alex Ahrendtsen
i debatindlæg i Jyllands-Posten
22/11 2004*

Oriana Fallaci - vedholdende på frihedens parti

Af Gertrud Johnsen

Som en af de mest læste og afholdte forfattere i verden kåredes Oriana Fallaci til æresdoktor ved Columbia Kollegiet i Chicago. Hun er født i Firenze 1929, har modtaget flere journalist- og forfatterpriser, og hendes bøger er blevet oversat i over 30 lande.

Som barn gik hun med sin far på jagt. Han lærte hende at skyde, og snart deltog hun med faderen i modstandsbevægelsen mod Mussolini. Som 14-årig modtog hun en ærespris fra den italienske hær. Hendes far blev fængslet og tortureret, men overlevede takket være invasionen.

Hun elskede sin mor lige så højt som den mand, hun valgte, den græske frihedskæmper Alekos Panagulis, men så pludselig forlod de begge denne verden - næsten samtidigt.

At hendes familie satte frihed højt og var politisk engageret, kom givetvis til at betyde meget for hende. Og som pige af fattig familie var hun tvunget til at lægge sig ekstra i selen for at overleve og komme frem i verden.

Oriana skrev sine første småhistorier i 9-års alderen og begyndte sin journalistiske løbebane, da hun var 16. "Den første gang jeg sad ved skrivemaskinen, forelskede jeg mig i ordene, der ligesom dråber dryppede et ad gangen ned på papiret... hver dråbe blev til noget, som hvis det

havde været talt, ville have emmet bort, men på papiret blev disse ord stående."

Hun lagde vægt på indhold til eftertanke. Hun arbejdede en tid lang for ugebladet "Europeo", ikke mindst med interviews. Hun er en mester i interviewteknik, som journalistiskoler trækker på, og har interviewet fremstående personer som direktøren for CIA, William Colby, Pakistans statsminister Ali Bhutto, Irans Ayatollah Khomeini, Henry Kissinger, Federico Fellini, Sean Connery, Yassir Arafat, Von Braun, Nguyen Cao Ky, Irans shah, Wal-

Oriana Fallaci

ter Cronkite, Indira Gandhi, Golda Meir, Nguyen Van Thieu, Willy Brandt, Moammar Muhammad al-Gaddafi og mange andre.

Hun har samlet sine interviews i bogen: "Interview med historien", 1974. "Jeg går op i det, jeg ser og hører, som om det angik mig personligt og jeg selv skulle tage stilling..."

Når hun skriver bøger, lukker hun fuldkommen af fra omverdenen. Hun maser på fra tidlig morgen til sen aften, uden mad og uden hvile. Hun tager ikke telefonen, går ingen steder, sover ikke og ignorerer fuldkommen livet udenfor.

En del kritikere finder hende egocentrisk og irriterende. Hun interesserer sig ikke for anmeldere. Deres håndværk er skammeligt: i en lille artikel bedømmer de et værk, som har taget skribenten års arbejde. De sande kritikere er læserne.

Oriana mener, at man ikke skal gøre sig for mange illusioner om mennesker. De kæmper for deres eget jeg og basta.

Katastrofen på Manhattan den 11. september fik Fallaci til at bryde en langvarig tavshed og tage bladet fra munden. Hun skrev til direktøren for avisen "Corriera della Sera".

Det var som en knytnæve i maven, som et brøl i bjergene - med rungende ekko:

"Jeg hører, at der også i Italien er folk, der jublede ligesom i Gaza: "Det har de godt af, amerikanerne." Kan sådanne

personer kaldes mennesker, kvinder, børn? Jeg er meget, meget rasende. Grebet af et koldt klart, rationelt raseri. Et raseri, som fjerner enhver afstand, enhver overbærenhed. Som byder mig at svare dem og frem for alt at spytte på dem. Jeg spytter på dem!"

Hun beskrev angrebet på World Trade Center i New York, så man følte det helt ind i kroppen."Jeg blev til is. Også min hjerne blev til is. Jeg husker ikke engang om visse ting skete i det første eller i det andet tårn. For ikke at brænde levende kastede folk sig ud ad vinduerne fra

"Jeg hører, at der også i Italien er folk, der jubede ligesom i Gaza: "Det har de godt af, amerikanerne." Kan sådanne personer kaldes mennesker ...?"

80ernes - 90ernes etager. De slog vinduerne i stykker og kravlede ud og kastede sig ud sådan som man kaster sig ud fra en flyvemaskine med faldskærm på, og sådan faldt de ned, langsomt. De bevægede arme og ben som svømmetag i luften. Ja, de syntes at svømme i luften. Og de nåede aldrig frem. Og dog, ud for tredivernes-etager gik det hurtigere. De gav sig til at fægte desperat, i fortrydelse, tror jeg, næsten som om de skreg "Help - help". Og måske skreg de virkelig. Til sidst ramte de jorden og paf!"

Amerika er et særegent land. Født af sjælens behov, behovet for et fædreland samt idéen om frihed, frihedsidéen hånd i hånd med ligheden.

Min mor sagde: verden er smuk, for den er så varieret... Men kom ikke her og kræv, at det, der passer i dit hjem, skal påtvinges mig ...

Osama Bin Laden forsikrer, at hele kloden skal blive muslimsk, at vi skal omvende os til islam, at han vil omvende os med det gode eller med det onde, og at han derfor gennemfører massakre og vil fortsætte sine massakre..

"La rabbia e l'orgoglio" ("Vreden og Stoltheden") blev inden for det første døgn solgt i 50.000 eksemplarer. Ialt solgtes 1 million i Italien og 500.000 i resten af Europa, mens der kun solgtes 40.000 i USA.

Hendes næste bog, "La forza della ra-

gione" ("Fornuftens Kraft") gik i trykken 24 timer efter terrorangrebet i Madrid den 11. marts 2004. Også den blev revet væk og nåede 12 udgivelser alene i april måned 2004. "Denne gang påkalder jeg ikke vreden, stoltheden, lidenskabene. Jeg anråber den sunde fornuft! ... det er nødvendigt at finde fornuftens kraft igen."

Læs også anmeldelsen på side 22.

"La rabbia e l'orgoglio" (Vreden og Stoltheden) solgtes første dag i 50.000 eksemplarer ...

I mindet om Marianne Breed

Marianne Breed er den 29. oktober afgået ved døden efter lang tids sygdom.

Hun har været et kendt ansigt i foreningen lige siden dens første år - altid på pletten til møder, altid parat, når det behøvedes.

Da foreningen måtte opbygge et apparat til at skaffe indsigt i, hvorledes den uskønne kombination af autonome "antiracister", humanistiske fundamentalister og medløbende politikere fungerede, meldte Marianne sig straks under fanerne. Hun arbejdede her i marken og demonstrerede både selvstændighed og stort talent for at finde de "varme" sager.

Hun var en fremragende researcher. Bag den uskyldige, lidt naivt facade, hun præsenterede sig med udadtil, gemte der sig en betydelig skarpsindighed og finger-spidsfornemmelse for stoffet, kombineret med enorm stædighed.

Hun var således altid i stand til at skille væsentligt fra uvæsentligt og til på en konstruktiv måde at komme videre fra et

givet punkt. Hun forstod herunder på fremragende vis at se og udnytte de muligheder, der altid viser sig i takt med, at

et undersøgelsesarbejde skrider frem, og at forfølge netop de elementer i et broget billede, som var relevante for at nå til bunds i tingene.

Når hun fik et kommissorium, kunne man også være sikker på, at opgaven blev løst, uden at det var nødvendigt at skubbe bagpå. Når først hun havde fundet en løs ende - og det gjorde hun altid - arbejdede hun utrætteligt med stoffet fra alle tilgængelige vinkler, indtil hun følte sig overbevist om, at enhver sten var vendt og alle muligheder efterprøvet.

Marianne nåede på den måde i al stilfærdighed at komme til at stå bag nogle af de mest markante af foreningens afsløringer af misbrug i det humanitære bureaukrati, af politikervigt og af de besynderlige - i den almindelige presse lidet påagtede - forhold, der hersker på den yderste venstre- og højrefløj.

Marianne vil blive savnet i kredsen.

Ole Hasselbalch

Lige ret for alle?

Der er stor forargelse over, at Dansk Folkeparti vil fratage såkaldte humanitære organisationer offentlig støtte "p. g. a. deres holdninger". Det fremstilles nærmest som en art censur. Som om det er en selvfølgelig ret at få offentlig støtte, ikke et privilegium. Stik modsat vilkårene for en række "danskerhumanitære" organisationer såsom Den Danske Forening og Dansk Kultur. De har aldrig fået en krone i offentlig støtte, og så er det selvsagt også mindre iøjnefaldende, at de heller ikke fremover får det, end at nogen fejlagtigt hidtil har fået og nu får tilskuddet fjernet.

Igen vil der være forargelse over denne sammenligning: Man kan ikke sammenligne sådanne ekstreme

mistorganisationer med almennyttige, velmenende sammenslutninger! Jamen pointen er jo netop, at det er et rent holdningsspørgsmål, at f. eks. Den Danske Forening aldrig har fået støtte, akkurat ligesom en regering med en anden holdning kan beslutte, at det er andre, der ikke skal have støtte. Med rette burde ingen kunne drømme om at kalde dette meningsstyranni, idet ingen forbyder nogen noget, blot de gør det for egne midler. Men det viser blot den indbildske selvforståelse hos de "humanitære", at de åbenbart betragter det som en grundlæggende demokratisk ret at blive finansieret af andre.

Tværtimod er det dog et demokratisk fremskridt, hvis organisa-

tioner på begge "fløje" helt generelt fremover udelukkende skal fungere for egne midler. Så vil det også blive åbenbart, hvor stor støtte godhedsindustrien egentlig har. Demokratiet rummer ingen forpligtelse til offentlig støtte, eller rettere er det ifølge sit sande væsen værdineutralt:

Enten får alle parter støtte efter proportionale regler, eller også får ingen støtte. Og der er vel ikke noget parti, der ville foreslå at sætte Den Danske Forening på finansloven?

For det vil vel ikke være Dansk Folkepartis logiske næste forslag, hvis deres første ikke bliver gennemført?

P. N. B.

EU-trosrens

Først. Jeg er ikke katolik. Ejheller skabskatolik. Siden min dåb i 1922 har jeg været medlem af den danske folkekirke, der jo ifølge grundloven er en evangelisk-luthersk kirke.

Men derfor behøver man dog ikke at være imod katolikker eller deres ret til at have den udlægning af den kristne tro, som er deres. Det går derimod åbenbart ikke i EU.

Balladen omkring den kommissær, Italien havde udpeget som sin repræsentant i den nye EU-kommission, Rocco Buttiglione, viser klart dette. Langt de fleste italienerne med en religiøs holdning er jo katolikker, og han benægter ikke at være det og at følge deres overhoved paven i dennes fastsættelse af leveregler for sine trosfæller. Udspurgt i parlamentet om sine synspunkter på forskellige samfundsproblemer som abort, homoseksualitet, kvinders stilling m.fl. svarede han ganske åbent og ærligt det,

som man måtte vente af en rettroende katolik. Praktiseret homoseksualitet er en synd, abort forkastelig, kvinders stilling i det moderne samfund presset af de store krav og forventninger, der stilles til dem fra flere sider ikke mindst af mændene. Men samtidig understregede han, at disse personlige trossynspunkter ikke ville komme til at bestemme hans arbejde som kommissær, hvor han alene ville lægge gældende retsregler, etableret praksis og EU-bestemmelser til grund.

Denne erklæring kunne dog ikke hindre forargelsens brøl fra parlamentets flertal, der krævede hans hoved på et fad, nemlig hans fjernelse eller i det allermindste flytning af ham til en post, hvor han intet havde med menneskerettigheder, diskrimination og deslige at gøre.

Et kuldegysende indslag i parlamentets magtdemonstration var den tyske formand for socialistgruppens

slutindlæg fra parlamentets talerstol til den nye kommissionsformand. Skrigende og truende teede han sig på en facon, som man ikke havde troet at skulle opleve fra tysk side efter 1945. Man forstod måske efter at have set dette optrin på fjernsynsskærmen bedre Berlusconi's beske replik til ham tidligere efter en antagelig lignende optræden, at han vist ville være egnet til at spille capo i en film om de nazistiske koncentrationslejre.

Men det lykkedes faktisk parlamentet at vælte kommissionen og at få Buttiglione fjernet. Dermed blev det demonstreret, at en lovligt udpeget national kommissær kunne mobbes væk på grundlag af sit lands tro og sin livsholdning, ikke på sine gerninger og trods sin forsikring om at ville følge den gældende retsorden.

Den romerske inkvisition er åbenbart flyttet til Bryssel.

S. D.

Propaganda bagved akademisk facade

Af Peter Neerup Buhl

De, der tror, at universiteterne i dag har som opgave blot at stille konkrete fakta til rådighed for samfundet, må tro om igen. Universiteterne skal ikke mindst føre propaganda. Det må være konklusionen efter læsning af bogen *"Når du strammer garnet - et opgør med mobning af mindretal og ansvarsløs asylpolitik"*, der udkom tidligere i år på Aarhus Universitetsforlag, redigeret af forlagsredaktør Carsten Fenger-Grøn, Kamal Qureshi, MF, og Politikens chefredaktør Tøger Seidenfaden. Eller kunne man have forestillet sig et lignende modsat rettet skrift udgivet på et universitetsforlag af f. eks. Ulla Dahlerup, Søren Krarup og Mogens Glistrup?

Redaktørerne beklager i bogens forord, at "strammerlinjen" i fremmedpolitikken er blevet en "ny politisk korrekthed". Jaså? Var magtforholdene i den offentlige meningsdannelse virkelig sådan, sad kirkeministerens tidligere pressesekretær nok ikke arbejdsløs i dag og ville ikke have problemer med at få antaget sit ph.d.-projekt, der nemlig ville demaskere i en efter den herskende mening uheldig retning.

"Ligeværdige" danskere?

Ligesom under mcarthyismen i USA kan der være nok så meget "højreorienteret" larm på den politiske scene, men det er kun overfladekrusninger på et venstreorienteret ocean, som uanfægtet fortsætter sit erosionsarbejde.

Det er vel at mærke ikke talentet, der betinger de "progressives" stadige overherredømme. Akademisk metode og logisk ræsonneren er næsten ganske erstattet af fejlplaceret moralisme. "Det sørgelige faktum er, at Danmark i dag er et af verdens mest lukkede samfund", skriver redaktørerne i fuldt alvor i deres indledning, åbenbart uden at kende til de behårede forhold i selv klassiske "indvandrerlande" (læs f. eks. bogen *American Gulag* om USAs fængsler for indvandre-re). Eller Japan, der kun godkender et étcifret antal asylsøgere om året. O. s. v.

Men hele tiden er danskerne skurken: "Danmark er i dag landet med kun én moske", "Danmark har ingen muslimsk gravplads" o. s. v. - som om det er noget, vi forbyder, at de ikke må indrette for egen regning. Men "vi" skal stille det hele til rådighed, enhver behandling af alverden som sekundær i forhold til lands-

mænd er pr. definition odios "nyracisme" eller "institutionel racisme". Fremmedes arbejdsløshed udpeges entydigt som forårsaget af "diskrimination" (skønt Rockwool Fonden har påvist noget andet), fremmedskepsis i politiet skal ikke forstås ud fra de fremmedes opførsel, ved "etnisk mobning" blandt børn er de fremmede ofrene osv.

Forfatterne forlader ganske den nøgterne videnskabelighed, idet de kun vil se indvandrerdebatten i forhold til "hverdagen og realiteterne i det danske samfund", idet "storpolitik, globalisering, religionernes plads i verdenssamfundet" anses for alt for højtflyvende i denne sammenhæng!

Udviklingen de seneste år i debatten synes at være den paradoksale, at den "irrationelle højrefløj" i stadig større grad har formået at fokusere på de i høj grad relevante forhold, de store linjer i befolkningsudviklingen er, mens de "saglige" venstredrejede eksperter har valgt Billedblads-niveauet og helst taler om alle de afviste skæbner, hævdelser af Danmark

Hvorfra kender vi mon vedkommende ?

som et dansk land selvfølgelig også fører med sig.

Tankevækkende skriver redaktørerne, at de universelle rettigheder "skal fastholdes for enhver pris". De mener, at de "umenneskelige" konsekvenser af "strammerlinjen" er hovedargumentet mod den.

Men er det naturmødvendigt sådan, som bogens bidragsydere åbenbart implicit mener, at det er den højeste lykke og menneskeret for alle ikke-danskere at blive ligeværdige danskere? Er dette ikke tilfældet, trækkes tæppet unægtelig væk under hele deres argumentation.

Således er der stor forargelse over, at der kræves visum fra flygtningeproducerende lande, men er formålet ikke det ideolo-

giske at nedlægge Danmark som nationalstat, men at hjælpe flest muligt, hvorfor er man så også imod lejre i nærområderne, hvorfra der jo kan søges asyl?

Motivet for alle bogens bidragsydere er tydeligvis ligebehandling for dens egen skyld. Ikke rationel problemhåndtering. Nå ja - selvfølgelig ikke ligebehandling af politiske modstandere, idet det beklages, at internationale påbud om at forbyde racistiske ytringer og "racistiske og fremmedfjendske" foreninger ikke er blevet tilstrækkeligt håndhævet.

Det multietniske er vandskellet

Ifølge denne bog er folket ikke særlig fremmedskeptisk, men en række politikere og opinionsdannere tror, det er det, og tillægger derved indvandringsdebatten for stor vægt. Men én ting har der dog altid været et massivt flertal imod, nemlig udviklingen af Danmark til et multietnisk samfund, og det er jo netop i forholdet til denne helt konkrete udvikling, at vandene skiller.

Seidenfaden & Co. vil have, at vi besinder os på "realiteterne", men de er, at op imod 40 % af nyfødte i Europa år 2040 vil være muslimer (den bedste demografiske prognose præsenteret på en konference på *Institut de Géopolitique des Populations* i Paris i oktober 2003).

"Højrefløjseksperter" René Karpantschof (med baggrund i det autonome miljø!) står for bogens kapitel om "højrefløjen", hvor undertegnede politikforslag mod den nævnte udvikling (jeg kom med som kandidat for Fremskridtspartiet i 2001) præsenteres som et eksempel til "skræk og advarsel", over for hvilket "vi må forsvare alle nationaliteter og religioners lige ret til at eksistere sammen i Danmark". Dansk Folkeparti beskriver Karpantschof som "fanatisk højrenationalistisk og regulært racistisk".

Nøgtern drøftelse og objektiv virkelighedserkendelse er på universiteterne åbenbart erstattet med søvngængeragtig fremsigelse af ideologiske mantraer, og alligevel er der udbredt indignation, når det påpeges, at mange "eksperter" blot er smagsdommere i lånt forsker-klædebon.

Under de åbenbart urokkelige dybere magtforhold i opinionsdannercirkler behøver de dog åbenbart slet ikke operere under dække - hvis de vel at mærke blot er på den rigtige side! Regeringen er slet ikke begyndt at rydde op i dette offentligt støttede morads rettet ensidigt mod fortsat dansk eksistens på vore egne præmisser.

Er kun drab islams svar på islamkritik ?

Af Poul Vinther Jensen

Med det brutale mord på den hollandske filminstruktør Theo van Gogh har ikke bare Holland, men hele Vesteuropa fået endnu en påmindelse om, at situationen i Europa er blevet ændret.

Drabet på Theo van Gogh var en advarsel fra de militante islamister til den vestlige kulturkreds om, at kritik og debat om islam ikke tolereres.

For Holland er det en meget trist udvikling. Dette rige og forankrede europæiske land er på blot fire årtier forandret til et multietnisk opløst samfund. Men det kan ikke komme overraskende for hollandske politikere, - ej heller for den hollandske befolkning.

Der er grænser for, hvor tåbeligt man kan bære sig ad. At indbyde ca. 1 million muslimer i et lille kristent land er intet mindre en vanvittigt.

Det hjælper ikke noget, at politiske ledere og ledende mediefolk står i kø for at fordømme, hvad der er sket.

Det hjælper heller ikke, at 20.000 kvinder og børn samles på Dam-pladsen i Amsterdam for at vise deres afsky og protest.

Det er noget, der vil gentage sig i årene fremover i Europa.

Den sigtede drabsmand, en 26 årig marokkaner med hollandsk statsborgerskab, er kendt af myndighederne som hørende til det radikale islamiske miljø i Amsterdam.

Til Dagbladet Information 4. november siger den hollandske sociolog Herman Viujsje følgende:

Filminstruktøren Theo van Gogh blev af islamister i Vesten myrdet for at kritisere Muhammed på samme måde, som en Jens Jørgen Thorsen - i den kristne kulturkreds - naturligvis ikke blev det for at lave grovkornet skæg og ballade med Jesus ...

"Denne begivenhed viser, hvilket klima vi har ladet udvikle sig. Hvilke mennesker vi har tilladt at være her. Hvordan vi for længe har ladet det sejle.

Ikke mere end fem procent af muslimerne i Holland kan kaldes radikale. Men det er altså også omkring 50.000. Ud af det antal behøver der kun at være en person med en kniv og en pistol for at kaste Holland ud i dyb krise."

H. Viujsje får følgeskab af Piet de Rooij, lektor i hollandsk historie, der mener at en øget modsætning mellem hollændere og udlændinge er en indirekte årsag til drabet på van Gogh.

P. de Rooij fortsætter: "Mordet på Pim Fortuyn kunne man afskrive som enkelt-hændelse. Det kan man ikke længere. Dette drab er symbol på en proces, som går i den forkerte retning."

Ja, det gør det i allerhøjeste grad. Ikke blot i Holland, men overalt i Europa.

Men spørgsmålet er, hvorfor stemmer europæiske borgere på de politikere, der er ansvarlige for denne destruktive udvikling?

Hvorfor kræver man ikke et totalt stop for fremmedinvasionen, og forlanger repatrieringsplaner iværksat i stedet for?

Sker dette ikke, vil der blive fældet mange tårer i Europa fremover.

Alligevel bliver det strøget af censuren ...

Når Den Danske Forening forsøger at annoncere i "stuerene" tidsskrifter, afstedkommer det altid en frygtelig panik hos redaktører og annoncesælgere. Og åbenbart først til allersidst ved den ene hånd, hvad den anden gør

Af Niels Bach Jensen

Igennem de sidste 17 år har Den Danske Forening med jævne mellemrum forsøgt at få annoncer optaget i medierne.

Der har været rettet henvendelser til aviser, fagblade, måneds-magasiner, kupon-nyheder og foreninger med egne trykte medlemsblade.

Alle steder er vi dog blevet afvist under henvisning til mere eller mindre mystiske undskyldninger, hvor man mellem linjerne har kunnet se og læse frygten for, at der fra pressens side skulle kunne sættes lighedstegn mellem det pågældende blad eller reklamebureau og DDF, alene grundet foreningens blotte henvendelse.

Længst nåede vi i år 1999 hvor en pengeglad reklamekonsulent - uden tanke for hvad en sådan "omklamring" fra Den Danske Forenings side kunne betyde for det pågældende reklame-bureau - godtog, at foreningen fik sit budskab og logo op

på den levende lysreklame over Hotel Astoria i Københavns midtby.

I sidste øjeblik blev en ansat på reklamebureauet dog opmærksom på "fejlen" hvorfor vi i stedet for en kontrakt til undertegning fik tilsendt et ubegrundet afslag.

Jeg har ingen forståelse for disse bangebukse og tøsedrenge, der for alt i verden vil beholde deres plads i det gode selskab.

For tro mig: Hvis henvendelsen var kommet fra Dansk Flygtningehjælp, Islamisk Troessamfund, Muslimernes Landsorganisation eller Røde Kors, ja så havde den pågældende bureau-chef iført sig en halvmåne eller Røde Kors-nål, strammet slipseknuden en ekstra gang - hvorefter han var blevet inviteret ind i morgen-TV, hvor han og de statsbetalte videns- og meningsfordrejere kunne klappe hinanden på ryggen over at have ladet nogle etniske minoriteter komme til orde, og i den gode sags tjeneste. Selvføl-

gelig til kraftig reduceret pris.

Selv hvis man påtænker, at den, der ejer papiret, bestemmer, hvad der skal stå på det - og ytringsfrihed ikke er det samme som offentliggørelsesret er disse personer alene grundet deres passivitet med til at fremme indvandrerlobbyens interesser.

Hvis man kunne spille på Den Danske Forenings chancer for at få indrykket sine annoncer i medierne, ville bookmakerne såmænd sikkert give det indskudte beløb tilbage i størrelsesordenen 1: 1000.

De dårlige odds til trods forsøgte jeg i begyndelsen af 2004, på vegne af DDF, at få optaget annoncer hos Dansk Jægerforbund og Hjemmeværnet.

Danmarks Jægerforbund udsender månedligt det 100 sider store blad "Jæger" til sine 79.871 medlemmer. Bladet rummer jagtfaglige artikler, jagtrejsebeskrivelser samt politik og lovstof på området.

Bladet betales via medlemmernes kontingent og annoncer fra bøssemagere,

jagtbutikker, rejsebureauer - samt Dansk Folkeparti.

I hvert nummer af bladet bringes en farve-annonce for DF med budskabet "Et frit Danmark", efterfulgt af www. adressen og telefonnummeret til Dansk Folkeparti.

Som aktiv jæger med gang i jægerkredse er jeg bekendt med, at denne annoncering absolut ikke lander på gold jord, idet jeg indtil dato ikke har mødt én jæger som støtter fremmedkoloniseringen af Danmark.

Den Danske Forening besluttede sig derfor for at annoncere i bladet Jæger.

Som vanligt ikke med noget stort eller prangende. Kun en lille farve-annonce i størrelsen 8 x 9 cm. Annoncen der planmæssigt skulle bringes over et kalenderår fik ordlyd og udformning nogenlunde som vist midt på siden her.

Herefter rettede jeg skriftlig henvendelse til Danmarks Jægerforbund hvor jeg bad om at få tilsendt relevante oplysninger vedrørende annonce-priser.

Få dage efter lå der svar fra bladets redaktør:

Tak for din henvendelse vedrørende annoncering.

Vores politik på området er imidlertid, at når det gælder annoncer af ikke-kommerciel natur, så er det kun organisationer, der anses for at have betydning for jagtudøvelsen, som vi giver adgang til Jægers spalter.

Da det er mit skøn, at dette ikke er tilfældet for Den Danske Forening, må jeg desværre meddele, at Danmarks Jægerforbund ikke kan imødekomme jeres planer om at annoncere i Jæger.

Med venlig hilsen

Jens Perto

Fagmæssigt har jeg stor respekt for Jens Perto, men forklaringen på, hvorfor Danmarks Jægerforbund ikke vil bringe vores annonce, må betragtes som noget af en vildand set i lyset af Dansk Folkepartis annoncering i bladet.

Hjemmeværnet udsender 8 gange om året sin avis "Hjemmeværnsbladet" til sine medlemmer, ikke-medlemmer der abonnerer på bladet, politikere, kaserner, politistationer, uddannelsesinstitutioner og biblioteker. Alt i alt bliver avisen trykt i 62.500 eksemplarer.

Avisen rummer hjemmевærnsfaglige artikler, nyheder fra hjemmевærnsregionerne, læserbreve og boganmeldelser.

Bladet der udsendes gratis betales af staten, mens økonomien spædes op af annonceindtægter fra overskudslagre, importører af våben og militærudstyr,

boghandlere, samt - Dansk Folkeparti. I hvert nummer af "Hjemmeværnsbladet" bringes der fra Dansk Folkeparti en annonce, der i tekst og udformning svarer til annoncen i bladet "Jæger".

Da det ligger i kortene at hjemmевærnsfolk generelt har en stor forsvarsvilje mod ydre - og indre - fjender, var det oplagt, oven på afslaget fra Danmarks Jægerforbund, at henvende sig til Hjemmeværnet.

Et brev med samme ordlyd som til Danmarks Jægerforbund blev derfor udfærdiget og afsendt til reklame og annonce-bureauet Mkom ApS der står for tegning af annoncer til hjemmевærnsbladet.

Jeg skulle da heller ikke vente mange dage før der lå et svar fra et af bureauets medarbejdere:

Hej Niels

Som aftalt, med Hjemmeværnet, fremsender jeg hermed dokumentation ved-

DEN DANSKE FORENING

Indvandringsstop og hjemsendelsesstart !

DDF, Skomagergade 25
4000 Roskilde
giro nr. 454-7551

www.dendanskeforening.dk
danskeren@danskeren.dk

rørende Hjemmeværnsbladet. Detaljer kan du se i vedlagte brochure.

Bemærk: Deadline er allerede den 26 januar!

Skulle du have spørgsmål eller kommentarer er du meget velkommen til at kontakte mig.

Jeg kontakter dig onsdag eller torsdag for det videre forløb.

Med venlig hilsen

Philip Frikke-Schmidt

Bingo!

Her var man altså interesseret i at byde os velkommen som annoncører både fra annoncebureauets og, ikke mindst, Hjemmeværnets side.

Jeg ringede efterfølgende til den gode Philip Frikke-Schmidt, hvorunder detaljer vedrørende vores kommende annoncering blev aftalt.

Herefter gik der et stykke tid, inden jeg fra Hjemmeværnet fik tilsendt et brev, der i en uforskammet tone meddelte mig, at

man ikke ønskede annoncer fra Den Danske Forening trykt i bladet.

Ifølge både brevet fra Philip Frikke-Schmidt og min efterfølgende telefon-samtale med ham var Hjemmeværnet orienteret om vor planlagte annoncering, hvilket jeg ikke ser grund til betvivle.

Men Hjemmeværnet fik altså kolde fødder. Philip fik - højst sandsynligt - skældud, og Den Danske Forening fik lov til at beholde sine penge.

Hjemmeværnsbladet, som jeg har abonnement på, holdt for øvrigt op med at komme nøjagtigt efter afslaget på Den Danske Forenings planlagte annoncering. Det kan selvfølgelig være et tilfælde, men...

Nu sidder nogle læsere måske tilbage og tænker: Hvad nytter det gang på gang fortsat at forsøge at få Den Danske Forenings annoncer bragt ud til offentligheden, når afslagene på disse falder hurtigere, end blækket på forespørgslen når at blive tørt?

Selvfølgelig nytter det noget!

Vor "annoncering" foregår allerede i læserbrevsspalterne.

Du ser vores fingeraftryk gengivet i seerbreve og på hjemmesider.

Vores bomærke er at finde i artikler der bliver bragt i landsdækkende og lokale aviser.

Og vigtigst af alt: Vore holdninger, meninger og fremtidsvisioner kan du lægge øre til, når du møder menigmand på gader og stræder.

Også *du* kan selv deltage i vores annoncering vedrørende folkekravet om øjeblikkelig hjemsendelse af de os påtvungne indvandrere.

Bestil vores foldere og ældre numre af *Danskeren* - og se til at få dem delt ud blandt venner og bekendte samt i lokalområdet.

Fra redaktionens side forsætter vi selvfølgelig samtidig ufortrødent med at forsøge at få vores officielle annoncer optaget relevante steder.

Vor redaktør er såmænd vant til sådanne svære betingelser. Også under forrige besættelse sloges han med den slags forhindringer, når han skulle have sine uansvarlige, fremmedfjendske publikationer ud ...

Et endnu værre onde ...

Det er i sandhed et onde, når et enkelt menneske knuser flokken. Men en værre form for slaveri er det, når flokken knuser det enkelte menneske.

Antoine de Saint-Exupery

Minister Bendt Bendtsen misinformerer

Af Ebbe Vig

Med Ritzau som kilde viderebragte stort set alle dagblade økonomi- og erhvervsminister Bendt Bendtsens usande svar den 2. november 2004 til folketingsmedlem Pia Kristensen (DF), som havde spurgt om den kulturelle sammenhæng bag stigningen i det danske fødselstal.

Den ansvarlige minister for Danmarks Statistik er økonomiminister Bendt Bendtsen. Der er dog ikke overensstemmelse mellem det, som ministeren oplyser, og det, som de ansvarlige chefer oplyser på institutionen Danmarks Statistik om samme ting.

Det er for længe blevet fastslået af Dorte Larsen, Danmarks Statistik, at der i Danmark ikke opgøres noget separat befolkningsregnskab for "gammeldanske". Samme Larsen har også for længe siden fastslået, at den officielt oplyste fødselshyppighed på 1,746 er den samlede fødselshyppighed for samtlige kvinder i Danmark.

Nu hævder Bendt Bendtsen, at netop denne fødselshyppighed er danske (= gammeldanske) kvinders fødselshyppighed. Det er simpelthen ikke sandt.

Det har været således, at selv Danmarks Statistik har hævdet det samme indtil omkring 1999, men siden er det utvetydigt blevet bekræftet under pres, at tallet 1,746 er den totale fødselshyppighed for

samtlige kvinder i Danmark. Konsekvenserne for indvandringstallene og væksten i antallet af indbyggere i landet ville være ganske sigende, såfremt det holdt stik, hvad ministeren oplyser. Af tallene direkte fra Danmarks Statistiks Statistikbank aflæser vi altså fødselshyppigheden for samtlige kvinder (i Danmark) i gennemsnit til lige netop 1,746.

Danske kvinders fødselshyppighed kan vi af gode grunde ikke kende; men når nu andre vesteuropæiske lande udviser fødselshyppigheder fra 1,2-1,4 (lavest i de katolske lande) for den kvindelige stambefolkning, så må vi vel antage, at forskellen mellem forholdene i Danmark og forholdene i Tyskland, Sverige og Holland ikke kan være så stor, som den altså ville være, såfremt Bendtsen havde oplyst korrekt. Ville vi ikke antage, at fødselshyppigheden med meget større sandsynlighed kunne ligge på ca. 1,3 - måske lavere?

Økonomi- og Erhvervsminister Bendt

Bendtsen hævder supplerende, at indvandrerne (vel, under ét) har en fødselshyppighed på 2,279 i gennemsnit pr. kvinde. Hvis det var tilfældet, så ville indvandrernes fødende kvinder i konsekvens af de tre sidste oplysninger ovenfor (1,746, 1,3 og 2,279) udgøre 45,6 % af samtlige fødende kvinder i Danmark. Og det kan vel ikke være korrekt.

(Regnestykket er: $1,3 * (1 - X) + X * 2,279 = 1,746$, hvor X er fremmedandelen blandt de fødende).

Det kan supplerende oplyses, at også de naturaliserede og deres børn figurerer som danskere i alle tabellerne hos Danmarks Statistik. Det betyder, at danskernes fødselshyppigheder i de officielle tabeller trækkes betydeligt op af henved 350.000 naturaliserede og børn eller flere. Samtidig reduceres selvsagt de fremmedes fødselshyppighed kunstigt eller fejlagtigt af præcis samme forhold. Det er uholdbart at hævde, at indvandrerne føder 2,279 barn i gennemsnit pr. familie i Danmark, når vi fra det blad *J'ai Tout Compris* (= "Jeg har forstået det hele") nr. 31, 2003 får oplysningen, at muslimske kvinder i Italien føder 3,8 børn i gennemsnit og selv Danmarks Statistik officielt drister sig til at melde, at indvandrerkvinderne fra mindre udviklede lande føder 3,2 - 3,5 børn i gennemsnit. Her mangler også de naturaliseredes børn og børnebørn.

Omtale af folkemord nu strafbar i Tyrkiet

Af Ole Gerstrøm

Der var stor glæde i EU-systemet, da Tyrkiet den 27. september 2004 vedtog den moderniserede straffelov, hvor forslaget om straf for utroskab nu var taget ud. Dette skete som led i forhandlingerne med EU om at bringe Tyrkiets lovgivning op på europæisk standard. Tidligere havde vi i TV-Avisen set en eksalteret kommissær Verheugen fortælle om sit møde med Tyrkiets premierminister Erdogan, og om hvor let og elegant det var gået, da Erdogan ringede til parlamentsformanden i Ankara, og fik aftalt søndagsmøde i parlamentet, så straffeloven kunne vedtages i en form, der nu var fuldt spiselig for EU-kommissionen. "Min ven, premierminister Erdogan," sagde Verheugen om AK-partiets leder. For venner var de blevet, selv om Erdogan hverken taler engelsk, tysk eller fransk, så samtalen måtte foregå pr. tolk.

Men helt upåagtet af pressen, er der nu indsat en ny artikel 306 i den tyrkiske straffelov, hvor det forbydes at handle imod fundamentale nationale interesser. I det juridiske udvalgs noter til paragraffen er anført, at dette kan omfatte personer, der hævder, at det armenske folkemord fandt sted. Straffen går fra 3 til 10 års fængsel. Dette er altså en statslig holocaustbenægtelse.

Det armenske folkemord fandt sted i 1915 i det Ottomanske rige, Tyrkiets forløber. Også dengang blev kristne udsat for massiv undertrykkelse som foreskrevet i sharialoven. Halvanden million kristne armenere blev dræbt i en operation tilrettelagt af det tyrkiske militær, og udført af et særligt korps af kriminelle under militær kommando. Man startede med gejstlige og intellektuelle. Herefter dræbtes andre mænd, kvinder og børn. Den tyrkiske befolkning udgjorde efter folkedrabets 20 mio., hvilket betyder, at de

dræbte udgjorde 7% af befolkningen. Siden republikken Tyrkiet blev grundlagt i 1923, har man fra statsmagtens side konstant benægtet, at folkedrabets fandt sted. Og med EU-kommissionens anbefaling af, at optagelsesforhandlingerne begynder, har man altså modtaget EUs godkendelse af benægtelsen.

En delegation fra Den Europæiske Armenske Føderation rejste til Bruxelles for at gøre EU-Kommissionen opmærksom på dette forhold. Men man talte for døve øren.

Denne udvikling, sætter Tyrkiets langvarige stræben efter at blive EU-medlem i et nyt og skarpere lys. I stedet for at udsonde tidligere tiders forbrydelser, som Tyskland har gjort det, benægter man. Dette indikerer, at intentionerne ikke har ændret sig siden 1915. Se også:

<http://www.azg.am/?lang=EN&num=2004100101>

Fik Theo van Gogh måske en nådig død?

Af Gertrud Johnsen

Theo van Gogh blev ifølge pressen dræbt med flere skud, før han - i henhold til islamisk skik - fik halsen skåret over. Hvis det er sandt, så var morderens nedskydning af ofret før slagtingen åbenbart en barmhjertighedsgerning, et nådesskud i sammenligning med filmsoptagelsen af mordet på den 49-årige amerikanske ingeniør, Paul M. Johnson junior, i Riyadh i juni dette år.

Johnson blev taget som gidsel og hans henrettelse vist på videofilm: Johnson ligger med bundne hænder på maven på en sofa. Grædende mumler han uforståelige ord. Måske beder han om barmhjertighed. Bøddelen bærer hvid kittel ligesom en læge eller sygeplejer. Han er fotograferet bagfra, så han er uigenkendelig. I højre hånd holder han en savkniv med 30 cm. langt blad. På venstre håndled bærer han et pragtfuldt guldur. Med rolige skridt går han hen til Johnson, som stadig græder. Med sin guldurssmykkede venstre hånd griber han fat om hans ansigt, der er

vådt af tårer. Med højre hånd retter han kniven mod struben og begynder at save. Langsomt og nøjagtigt. Uden hastværk. Og uden at bryde sig om skrigene, som hurtigt går over i rallen og derpå i gurglen, for endelig at slukkes.

Alt imens høres en meget blid klagesang

Det turde være værd at overveje, hvem der gjorde Paul M. Johnson til fhv. ingeniør - samt hvorfor. Kilde:

http://www.thememoryhole.org/war/paul_johnson.htm

i værelset. En kvindestemme, som synger: Spræng dem i luften, spræng dem i luften. Dræb dem, hvor end de måtte være! Tilintetgør dem! Det afskårne hoved, som på fotografierne var placeret på ofrets ryg, fandt man siden i dybfryseren i huset hos en Al-Qaeda-leder, som kort efter var blevet arresteret i Riyadh.

Han havde taget det. Det var hans trofæ. "Som vi lovede, har vi mujahediner fra Falluja Brigaden slaget det amerikanske gidsel, da tiden løb ud for vort krav til de saudiske tyranner om at frigive alle de fængslede militante personer, d.v.s. ca. 700 personer inden 3 døgns forløb. Så kunne ingeniøren smage lidt af den tortur, som muslimer lider under ved helikopterangrebene", lød det.

Kilder:

Diverse referater og fotos på internettet samt bogen "Oriana Fallaci interviewer Oriana Fallaci", Forlaget Rizzoli, tillæg til avisen Corriere della Sera, september 2004, side 93-94.

Tankevækkende om fremmedpolitikken

Politikere og opinionsdannere indrømmer, at de senere års fremmedpolitik er illusorisk . Hvad vil de mon gøre?

Af Ole Hasselbalch

Ledende politikere og opinionsdannere indrømmer, at de senere års fremmedpolitik bygger på en illusion. Men nærer de stadig illusioner?

Statsminister Anders Fogh Rasmussen udtaler til Jyllands-Posten 27/11 004:

"Vi ser noget pible frem, hvor essensen meget ligner nazisme. Jeg tænker på den grundlæggende antidemokratiske opfattelse, der findes hos de helt yderliggående som Hizb-ut-Tahir og andre, som går ind for at man skal have en lovreligiøs stat. Det ligner i sin tankegang det autoritære

Ayaan Hirsi Ali lever under politibeskyttelse p. g. a. islamkritik ...

system, hvor man ophæver demokratiet og indsætter en diktator, som i dette tilfælde altså skal være en religiøs leder".

Mogens Lykketoft siger 26/11 2004 til Jyllands-Posten:

"Vi har været tilbøjelige til at tro, at når muslimerne kom i arbejde og fik en uddannelse, ville der ske en automatisk holdningsændring. De seneste dage har vi konstateret, at det ikke er tilfældet."

Ralf Pittelkow skriver 15/11 2004 til Jyllands-Posten:

"Det er på tide, at man erkender, at der bag det svømmende begreb 'moderate' muslimer gemmer sig muslimer med vidt forskellige værdier og holdninger til de store samfundsspørgsmål."

Ayaan Hirsi Ali (der lever under konstant politibeskyttelse i Holland p. g. a. sin modstand mod islamismen) skriver 21/11 2004 til Jyllands-Posten:

"Islamisk terrorisme, både i Holland og udlandet, kan trives, fordi den er en del af en bredere kreds af andre muslimer. Jeg er vred over, at de folk, som er ansvarlige for vores sikkerhed, aldrig helt har forstået dette faktum."

Det spørgsmål, som trænger sig på, er:

Hvad nu, hvis problemet ikke kan henføres til en afgrænselig gruppe blandt muslimerne?

Er dette muligvis årsagen til de konflikter, Islam har haft gennem hele sin historie med naboerne til alle sider?

Hvad vil Anders Fogh Rasmussen og Mogens Lykketoft i så fald gøre?

I øvrigt:

Foreholdt problemerne udtalte direktør Morten Kjærum, Institut for Menneskerettigheder, på et møde hos DJØF i Administrativ Forening 29/11, at man må løse dem gennem "mangfoldighedsintegration i en menneskerettighedsramme"...

... altimens Morten Kjærum fabler om "mangfoldighedsintegration"

Det Radikale Venstres mere end 100 års kamp imod Danmarks selvstændighed

Peter Neerup Buhls nye bog om Det Radikale Venstre viser, hvordan partiet gennem sin historie har været ledt af utopiske vrangforestillinger, som igen og igen har virket til ulempe for danskernes interesser. Efter partiet kom i opposition i 2001, har det udviklet sig yderligere i ekstremistisk retning.

Af Peter Neerup Buhl

Som iagttager af den danske indvandringsdebat må man spørge, om mon ikke den "berigende" effekt af indvandringen, De Radikale ofte henviser til - nemlig at den vækker til eftertanke om vort eget grundlag - ikke snarere bekræfter og radikaliserer de etablerede fløje. For De Radikale har indvandringen i hvert fald kun ført til en bekræftelse af egne fordomme om de provinsielle danskere, og der er som altid flittigt fisket efter argumenter, der kunne stille det udefra kommende i bedre lys.

Selvfølge har også De Radikale måttet fordømme åbenlyse islamiske ekstremister såsom Hizb-ut-Tahrir, men logikken deri synes udmærket forklaret af Niels Dujardin i Jyllands-Posten 21. juni 2004:

"De radikales formål i denne sag er formodentlig at hævle en knast væk, som kunne fremme modstanden mod fortsat muslimsk indvandring. Den sidste skulle der jo, ifølge de radikale, gerne komme god gang i efter et muligt regeringsskifte. Udlændingeproblemet handler ikke om hverken ekstremisme eller terrorisme, men om Danmarks forvandling henimod en status som væsentligt muslimsk domineret EU-region."

Problemet med islams uindpasselighed hos os fremgår af følgende udtalelse i Ekstra Bladet 15. april 2000 af den daværende radikale folketingskandidat Mazhar Hussain, som vakte opsigt ved at gå ind for dødsstraf: "Ud fra en religiøs betragtning støtter jeg dødsstraf. Mit hjerte siger mig, at dødsstraf ikke burde være nødvendig. Men dermed må vi vende tilbage

til Koranen og Guds egenskaber. Idet Gud er alvidende, og hans ord er lov, så må jeg resignere og erkende, at min viden, erfaring og følelser naturligvis må vige over for Guds ord."

Ingen forståelse af islams væsen

Den ringe radikale forståelse for, hvad islamisme egentlig er for en størrelse, fremgår at landsformand (og højskoleforstander!) Søren Balds parallelisering af Søren Krarup og "hans sindelagskollegaer fra Nørrebro-hallen med deres religiøst funderede samfundssyn", d. v. s. Hizb-ut-Tahrir (Radikal Politik 2002 nr. 4). Med samme manglende proportionssans mener Jelveld, at Mogens Glistrup er "lige så farlig" som Hizb-ut-Tahrir (Berl. Tid. 27/10 03).

Skønt Søren Krarup i absolut forstand på protestantisk vis skelner mellem politik og Gud, mens islamisterne direkte vil aflede samfundets love fra deres gud. (Og Glistrup altid understreger, at hans politik kun skal realiseres via et folketingsflertal).

Og det var ironisk nok Bald, der som sit første politiske projekt som landsformand havde en "kompetent afholdelse af en konference om religion og politik, så vi undgår mere fnidder om skillelinjen mellem den verdslige stat og den type stat, der henter sin legitimitet udenfor vores konkrete virkelighed." (Radikal Politik 2001 nr. 9). Et år efter var der dog endnu "fnidder", da den radikale folketingskandidat Sherin Khankan stemte imod partiets resolution "Nej til sharialovgivning". "Jeg vil holde mig ude af en mere hårfin religiøs debat," udtalte Bald efterfølgende, mens Jelveld "ikke ønskede at kommentere sagen" (Politiken 22/9 02). At tie er som bekendt at samtykke, eller i hvert fald at udvise tolerance i en grad, som De Radikale ikke formår over for markante kristne holdninger.

Meget tyder endog på, at De Radikale til det inderste af deres knogler nærer større uvilje mod dansk folkekirkekristendom end mod muslimsk ekstremisme. (Hvilket også fremgik af den tvetydige holdning i De Radikale til de fremstormende unge partimedlemmer fra Minhaj-ul-Quran, som ikke er meget bedre end Hizb-ut-

Som Erik Scavenius' samtaler med Adolf Hitler og ligesindede under den daværende besættelse 1940-45 er de tolerantes samtaler med de intolerante navnlig i dag vel kun med til at sløre fronterne mellem totalitære aggressorer og demokrater?

Tahrir). I 1997 strøg partiet folkekirken af sit program. I stedet blev det frit i luften svævende begreb "etik" indsat med smuktklingende overvejelser om personlig værdighed og den enkeltes ansvar, der kan gælde "mennesket" i al abstrakt almindelighed og ikke binder det til en bestemt tid og et konkret sted. Programmet for den ubundne verdensborger... Når radikale en sjælden gang taler for positive tiltag til fordel for kristendommen, er det for at få kirken "til at spille en mere aktiv rolle i samfundet og samfundsdebatten" - bl.a. til fordel for konsolideringen af den multietniske harmoni (f. eks. Henrik Svane i Politiken 1/1 98, hvor han foreslog indsat "gadepræster" mod de etniske uroligheder på Nørrebro...).

Sociologen Henrik Dahl udtalte til Jyllands-Posten 27. maj 2001 med tanke på de radikale folketingskandidat-aspiranter fra Minhaj-ul-Quran: "De radikale har berøringsangst over for den 'onde virkelighed'. Derfor vælger de at stikke hovedet i busken. Men det burde vel være naturligt at tage afstand fra en organisation, som i sit hjemland er parat til at undertrykke anderledes tænkende." Og Dahl spurgte retorisk, om De Radikale ville være lige så tvivlende, hvis tre medlemmer af Ku Klux Klans danske underorganisation søgte opstilling i Det Radikale Venstre med henvisning til, at de ikke støtter hovedorganisationens synspunkter.

Åben dør til terroristerne

Sigende vedtog det radikale hovedbestyrelsesmøde 11. august 2001 - en måned før al-Qaeda's terrorangreb i USA - at "Det Radikale grundsyn" omfatter "aktiv indsats mod fremmedhad". Men der stod intet om indsats mod de fremmedes had ...

Følgerigtigt handlede Jelveds klumme i Radikal Politik umiddelbart efter 11/9 01 ikke om den farlige logik i islams holdning til vantrø, men om at "islam er fred", og at bin Laden endelig ikke måtte udleveres til dødsdom i USA, hvis han blev pågrebet i Europa! Og i sin klumme i det følgende nummer udpegede hun med den helt specielle radikale logik læren af 11. september under overskriften: "Integration - luk døren op". (Skønt lederne af 11. september-aktionen efter alle sædvanlige parametre var uhyre velintegrerede og netop udnyttede "den åbne dørs" politik). Jelvled ville komme med gode forslag til at "modvirke splittelser og utryghed i Danmark", men De Radikale havde jo selv for længst lagt grundlaget for splittelserne og utrygheden med deres fremmedpolitik gennem årtier. Selv de voldsomste begivenheder kan altså kun få dem til at foreslå "mere af det samme" på

den én gang lagte kurs. Som det hed i partiets formelle valgudtalelser op til 20/11 2001: "En forbedret integration, også på arbejdsmarkedet, er afgørende for at sikre en politisk og social udvikling i Danmark uden ødelæggende modsætninger." Og: "Kun ved at mindske de forskelle, der er mellem verdens rige og fattige lande, kan vi sikre en fredelig fremtid." De velkendte mantraer blev endnu engang, upåvirket af tidens gang, hevet frem af mølposen og støvet af, idet de internationalt sindede radikale paradoksalt nok aldrig har været i stand til at sætte sig ind i vildtfremmede mentaliteters verdensbillede. F. eks. at had mod Vesten kan være religiøst betinget, ganske uafhængigt af ens socioøkonomiske status. Således bliver en vis saudiarabisk milliardær os ikke mere venlig stemt ved at være rig og have boet i Sverige.

I Det Fri Aktuelt 11. februar 1995 blev udenrigsminister Niels Helveg Petersen spurgt om, hvorvidt han er "bange for islam": "Jeg er da bange for, at det breder sig. Jeg er i det hele taget bange for alle voldelige samfundsforestillinger. Det mener jeg man skal være. Jeg mener, det er frygteligt farligt at distancere sig fra den islamiske verden. Vi har et stort og voksende problem med islam og de islamiske fundamentalister. Vi bliver nødt til at føre samtaler med dem."

Men hvad har disse "samtaler" ført til? Som Erik Scavenius' samtaler med Hitler & Co. under Besættelsen 1940-45 er de vel kun med til at sløre fronterne mellem totalitære aggressorer og demokrater.

Menneskerets-religiøsitet

De Radikale har siden 2001 været i opposition, men har netop derved mulighed for at manifestere sig i radikalismens "rene" skikkelse: Indholdsmæssigt kan der gås linen ud, da der p. t. ikke er ansvar eller mulighed for at føre ideerne ud i praksis, og formmæssigt er oppositionen radikalismens naturlige og oprindelige position, hvor den indignerede positur mod magthaverne kan få fri udblæsning, fordi man ikke selv er del af dem.

Således kan man sige, at Det Radikale Venstre med sin bogstavtro pukken på menneskerettighedskonventioner, der har fjernet det fra alle andre ledende partier, endelig har bragt sig i en position, der er i overensstemmelse med partiets væsen. Skønt partiet også, selv når det har besat centrale regeringsposter, har søgt at fremstille sig selv som systemets rene og neutrale element, altså på én gang en del af verden og samtidig uberørt af den - en slags Kristus-kompleks, hvorefter Bjergprædiken søges realiseret ved læsningen af konventionernes lovtavler.

Endnu i 1999 ytrede De Radikales nuværende repræsentant i Europaparlamentet Anders Samuelsen jordisk tvivl, da han i Berlingske Tidende spurgte: "Kan vi overhovedet føre praktisk politik, hvis tiden er vokset fra konventionerne?" Og videre: "De må godt kunne anfægtes, uanset om det gør ondt. Sat på spidsen: Hvis der nu stod ti millioner flygtninge og bankede på her i morgen, hvad vil vi gøre ved det? Hvad gør vi den dag, hvor vi ikke kan overskue det?"

Det endelige radikale svar på dette dilemma stod helt klart i sommeren 2004, efter at Europarådet i en rapport havde kritiseret Danmarks lovgivning på familiesammenførselsområdet. I særdeleshed var reglen om 24 år som aldersgrænsen for udlændinges ægteskab i fokus. I et interview i Jyllands-Posten 8. august gav Marianne Jelved frit løb for sin dybe frustration over regeringens håndtering af kritikken. Jelved var rasende på både regeringen og ikke mindst Socialdemokraterne. Antallet af tilladelser til familiesammenføringer var blevet mere end halveret fra 10.950 til 4.800 i 2003. Det var den virkning, den fornuftige og nødvendige 24-års regel havde haft. Men det anfægtede ikke Jelved det mindste.

Anders Samuelsen, radikalt folketingsmedlem og nuværende medlem af EU-parlamentet, synes at have - eller i alt fald at have haft - en vis portion af tvivlens nådegave med disse bemærkninger:

"Kan vi overhovedet føre praktisk politik, hvis tiden er vokset fra konventionerne?"

Og videre: "De må godt kunne anfægtes, uanset om det gør ondt. Sat på spidsen: Hvis der nu stod ti millioner flygtninge og bankede på her i morgen, hvad vil vi gøre ved det? Hvad gør vi den dag, hvor vi ikke kan overskue det?"

Intervieweren spurgte: "Hvis du får magt som agt, så vil tallet for familiesammenføringer altså stige kraftigt. Er der for dig nogen grænse for, hvor mange Danmark kan modtage i familiesammenføring?"

Jelved svarede: "Jeg vægter overholdelsen af de internationale konventioner højere, end om der kommer 4.000 eller 10.000 udlændinge til Danmark ved familiesammenføringer. Der må komme så mange, som der nu må komme, når konventionerne er overholdt. Kommer det op på 10.000 igen – så må det være sådan."

Den radikale partileders havde hidtil haft det synspunkt, at Danmark skulle følge de øvrige EU-lande, hvor aldersgrænsen for ægteskab for udlændinge er 21 år. Men nu havde partiet ændret opfattelse. Ifølge Information den 11. august udtalte integrationsordfører Elsebeth Gerner Nielsen: "Etniske minoriteter skal fremover kunne hente en ægtefælle fra de fylder 18 år. Vores mening har hidtil ikke drejet sig om menneskerettigheder. Det har været politik for os. Og nu viser det sig, at 21-årsreglen ikke lever op til konventionerne."

Også førnævnte Anders Samuelsen, der åbenbart hidtil har været ideologisk "slapper", ikke mindst af hensyn til forholdet til Socialdemokraterne, støttede en aldersgrænse på 18 år, hvis EU-niveauet på 21 år anses for lige så konventionsstridigt som en 24-årsregel: "Det er en logisk konsekvens. Hvis man først har sagt a, må man også sige b," lød det fra Samuelsen.

Koran- og konventionslæsning ...

De Radikale opfatter altså fejlagtigt Europarådets menneskerettighedskommissær som en dømmende myndighedsperson med direkte magt over dansk politik på tværs af det danske folk, Folketings og regeringens mening og nøgtern fornuft. Og konventionerne opfattes ikke som udtryk for en bestemt politik, men er urørligt overordnet enhver politik, så selv De Radikales egen hidtidige begrundede standpunkter må vige. At De Radikale skulle føre "fodnotepolitik" over for konventionerne, forekommer lige så utænkeligt, som at paven skulle tage forbehold for skriftsteder i Bibelen med fodnoter – eller mere utænkeligt, for paven tolker jo netop Bibelen, så den passer med tidens behov, mens De Radikale forholder sig så forstenet over for konventionsteksterne, som en islamist forholder sig til koranen. Med vidt åbne øjne uden nogen tvang at tolke en tekst på trods af egne interesser og indsigt er dog vist ganske enestående.

Som historikeren Lars Hedegaard kommenterede, måtte menneskerettighedskommissærens kritik anskues som en

folkevandringskampagne camoufleret som jura. Og som lektor Michael Pihl formulerede det i Berlingske Tidende (28/7 04), betyder konventionernes tale om "ret til familieliv" ifølge kommissæren og Jelved, at "herboende muslimske indvandrere har en menneskeret til at forøge deres parallelsamfund."

Selv det radikale muslimske folketingsmedlem Naser Khader, der sidder i partiets interne integrationsudvalg, advarede i 2003 imod helt at fjerne 24-årsreglen: "Det værste, der kunne ske, var, at man vendte tilbage til de gamle regler med en 18-års grænse og et retskrav på familiesammenføring," sagde han til Weekendavisen. Også hovedbestyrelsesmedlem og leder af partiets integrationsudvalg Bjarke Larsen havde tidligere udtrykt tvivl om det fornuftige i at afskaffe 24-årsreglen, hvilket han i december 2003 bl.a. begrundede med indvandrernes egne ønsker: "Jeg er folketingskandidat i Glostrup-kredsen, hvor jeg møder mange unge indvandrere, der siger, at vi skal have meget, meget gode argumenter, hvis

"Jeg vægter overholdelsen af de internationale konventioner højere, end om der kommer 4.000 eller 10.000 udlændinge til Danmark ved familiesammenføringer. Der må komme så mange, som der nu må komme, når konventionerne er overholdt. Kommer det op på 10.000 igen - så må det være sådan", siger den radikale partileder, Marianne Jelved.

At De Radikale skulle føre "fodnotepolitik" over for konventionerne, forekommer lige så utænkeligt, som at paven skulle tage forbehold for skriftsteder i Bibelen med fodnoter. Endda faktisk endnu mere utænkeligt, fordi paven jo netop tolker Bibelen, så den passer med tidens behov, mens De Radikale forholder sig så forstenet over for konventionsteksterne, som en islamist forholder sig til koranen.

vi skal overbevise dem om, at det er en god idé at afskaffe 24-års reglen. Det er svært principielt at argumentere imod den."

Men i august 2004 var han vendt: "Det er rystende, at kritikken fra menneskerettighedskommissæren ikke bliver taget mere alvorligt af de andre partier. Hvis en 21-års grænse også er en krænkelse af menneskerettighederne, er vi nødt til at lægge os fast på 18 år – og så skærpe de øvrige midler for at forhindre tvangsægteskaber." (At disse midler så nok vil vise sig at krænke andre menneskerettigheder, får nok i sidste instans De Radikale til at opgive også dem!)

Det Radikale Venstre er kort sagt ved at udvikle en konventionsabsolutisme, der er så rendyrket, at Danmarks interesser og ve og vel såvel som mange de berørtes egne tilkendegivelser kommer i anden række. De Radikale ville ikke engang vente på en retsafgørelse ved menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. De tilsidesatte, at regeringens jurister ikke mener, at Danmark overtræder nogen menneskerettigheder.

Folkebevægelsen for alverdens rettigheder i Danmark

Den minoritet af danskerne (og en større del af indvandrerne), der mener at have en interesse i, at denne nye form for fundamentalisme får en nøgleposition, opdyrkes nu med flid som vælgerpotentiale af Det Radikale Venstre. Her ligger partiets fremtid. Som Jelved udtrykte sig i JP: "Jeg har en ambition om at skabe en ny folkebevægelse, der skal tage et opgør med de politikere, der ikke tager menneskerettighederne alvorligt."

Dette tema satte hun i relief i sin tale på partiets landsmøde 2004: "En ting er, at DRV ud fra en politisk grundholdning ønsker den nuværende familiesammenføringspolitik ændret. Det kræver, at vi kan overbevise andre og få flertal for det. Det er noget helt andet, hvis Danmark juridisk overtræder internationale regler. Det burde alle partier finde uacceptabelt." Her opsatte hun altså med umisforståelig klarhed en menneskeretlig, entydig realitet hævet over politisk debat - hvor hun dog ikke tilfældigt gjorde en dyd ud af den "juridiske nødvendighed", for havde den gået i en modsat retning, havde den nok ikke været så nødvendig endda ...

De Radikale har måske i sidste instans ikke saglige argumenter, kun besværgelser om angivelige "forpligtelser", at henviser til som begrundelse for at indplante flere fremmede i landet? Hvilket søges camoufleret med "rettigheds" hokus-pokus, skønt den radikale Elisabeth Arnold for år tilbage kom til at indrømme

det usaglige heri, idet hun i Folketinget 13. april 1993 med rette udtalte: "Danmark er ikke forpligtet til at modtage én eneste flygtning i henhold til internationale konventioner." I Folketinget 4. april 1995 erklærede Arnold ligefremt, at masseindvandringen simpelt hen er De Radikales politik: "Jeg kan ikke love de bekymrede danskere, at der ikke kommer flere fremmede til Danmark i fremtiden, tværtimod. Jeg kan forsikre om, at der kommer flere (...). Og jeg vil gerne sige så tydeligt, som jeg kan: Efter Det Radikale Venstres opfattelse må flygtninge gerne blive indvandrere."

Selv om De Radikale det seneste år har tilspidset deres rettigheds-fundamentalisme, må man dog huske på, at det kun er en nuanceforskel fra den hidtidige kurs. Allerede ifølge Jørgen Estrup i Berlingske Tidende 13. oktober 1989 havde det Radikale Venstre "forlængst afvist begrænsninger i adgangen til familiesammenføring. Vi mener, det er en menneskeret, at flygtninge kan leve sammen med deres ægtefælle og mindreårige børn, således som udlændingeloven fastslår."

Alt-eller-intet politik

På De Radikales landsmøde i 2004 blev vedtaget en resolution om, at partiet "vil arbejde for, at Danmark overholder alle internationale konventioner og sikrer menneskerettighederne på alle områder. Derfor skal den danske lovgivning tilpasses konventionerne på de områder, hvor der ikke er overensstemmelse." Dette må ikke mindst implicit betyde en langt hårdere kriminaliseringskurs mod politiske modstandere på den "racistiske" fløj, hvis man skal tage FN's racismekonvention af 1965 mere alvorligt. Det vil rigtignok være i modstrid med De Radikales idelige hyldelse til princippet om fri debat for alle, men konsistens har aldrig været det "fornuftige" parties stærke side, tværtimod lader det nærmere beset i sjældnen grad logikken tage afsæt i følelsesbestemte symbolsager, hvor det bliver så som så med den principielle sammenhæng.

Med den stadig mere kompromisløse menneskerettighedskurs, der har isoleret De Radikale som et typisk ekstremistisk parti på en ny tids politiske spektrum, må man erindre Hilmar Baunsgaards ord til partifæller i 1977: "Det er klart, at i ethvert parti er der holdninger, som man altid må se som en risiko ... der har i DRV altid været personer, som har sagt: vi er de rene, vi er de frelste ... og som derfor ikke i tilstrækkelig grad er villige til at forstå anderledes tænkende og derfor let isolerer sig i egen selvtilfredshed. Og jeg håber at de folk vil forstå, at det er lige netop den holdning, der leder til ne-

Bogudsalg med lodtrækning

Alle numre af **DANSKEREN** - fra starten til udgangen af 2000 - i 3 flotte bind:

10-50	Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register	200 kr.
10-51	Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register	200 kr.
10-52	Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register	200 kr.

Vinder af lodtrækningen denne gang:
M. Justesen, Århus
- bøgerne er på vej med posten

Peter Neerup Buhl:

30-01	"Grundtvig og nutidens kamp for Danmark" (87 sider)	65 kr.
30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.

Peter Neerup Buhl og Mogens Glistrup:

30-05	"Retssagen mod Islamlobbyen" (om Mogens Glistrups lange modstandskamp - 233 sider)	150 kr.
-------	--	---------

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDF's forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om luftefærdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

Povl E. Nørager:

60-01	"Stemmer fra fortiden" (et opgør med både gammel og ny nazisme - 193 sider)	50 kr.
60-02	"Kan det ske igen" (om fortalere for nazistisk tankegods i Danmark - 104 sider)	35 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.

BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. - portofrit tilsendt

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på billedet !

Læs, om du har vundet i næste nummer af *Danskeren* !

derlag." Bortset fra, at man må håbe på, at De Radikales selvmarginisering fortsætter, må der til Baunsgaards advarsel siges, at pointen her er, at denne frelste eller renfærdige holdning er i svøb også hos "moderate" radikale, idet mentaliteten synes at være uadskillelig fra det fundamentale radikale antinationale projekt. Som folkemordet var en logisk konsekvens af nazismen, Gulag af kommunismen og 11/9 2001 af islamismen, er menneskerettighedsdyrkelsen og den deraf følgende masseindvandring m.v. en logisk konsekvens af De Radikales ideologiske keredoktriner. Den politiske udviklings dynamik efter folketingsvalget i 2001 har blot ført til, at dette nu har manifesteret sig i hidtil uset ren og ekstrem skikkelse.

Anders Samuelsen, der ellers ikke er blandt partiets mest ekstreme repræsentanter, kom til at udtrykke De Radikales stadig større afstand til alle andre partier i sin tale på landsmødet 2004, hvor han opfordrede Danmark til mere "åbenhed over for omverdenen": "Lad os besinde os inden Søren Krarup, Karen Jespersen, Ralf Pittelkow og sørgeligt nok hele Danmarks kongelige Socialdemokrati og Danmarks såkaldt liberale parti Venstre suger os ned i sumpen af selvtilstrækkelighed."

De fremmede skal redde Danmark

De Radikales officielle kurs blev skærpet med forslaget om integrationspolitik, som blev præsenteret af integrationsordfører Elsebeth Gerner Nielsen på landsmødet 2004, i Radikal Politik efterfølgende omtalt under overskriften "De skal redde Danmark". "Det er indvandrerne, der skal redde det danske samfund. Det skal være hovedbudskabet fra Det Radikale Venstre," lød det fra Gerner Nielsen. Og formanden for partiets integrationsudvalg, Bjarke Larsen, supplerede: "Indvandrerne skal ikke være 'rødgrødsdanskere', som Dansk Folkeparti ønsker. De skal have lov til at være, som de er, så længe de ikke overtræder nogle love, såvel juridiske som moralske."

D. v. s., at det fremmedkulturelle islæt i det danske samfund ønskes fremmet af De Radikale, hvorved et stadig større befolkningselement jo vil besidde værdier, der på væsentlige områder strider fundamentalt med Danmarks traditionelle grundlag, hvilket i sig selv selvfølgelig kan skabe skæbnesvangre problemer i en ikke fjern fremtid, med eller uden forudgående "juridiske" eller "moraliske" lovbrud. De Radikale ynder at udsælde og fordømme kriminalitet og udskejelser hos et mindretal af de fremmede for desto bedre at kunne legitimere deres kritikløse invitation af resten, men herimod må det

fremhæves, at det er importen af kulturelt stærkt afvigende grupper som sådan, der er det egentlige problem. Selv et traditionelt indvandringsland som Australien har indført meget restriktiv indvandringspolitik, fordi landet ser større ulemper ved tilstrømning af vildtfremmede elementer end de fordele ved ny arbejdskraft, der angiveligt måtte være. Men i den gamle, (hidtil) homogene nationalstat Danmark mener Elsebeth Gerner Nielsen, at "i det ideelle samfund burde udlændingestyrelsen hedde velkomststyrelsen" (Radikal Politik 2004 nr. 7). Men vi lever nu engang i verden, som den er, og ikke i verden, som den burde være ...

At De Radikale selv vagt fornemmer, at deres "løsninger" er noget tyndbenede, er måske en årsag til, at de prædiker "menneskerettighederne" så højroset. For at

Som folkemordet var en logisk konsekvens af nazismen, Gulag af kommunismen og 11/9 2001 af islamismen, er menneskerettighedsdyrkelsen og den deraf følgende masseindvandring m.v. en logisk konsekvens af De Radikales ideologiske keredoktriner

overdøve tvivlen hos sig selv og ikke mindst andre?

Når radikale tager folket "alvorligt"

Med rammende selvironi skrev en radikal amtsformand, Niels Busch-Jensen, i Radikal Politik 2000 nr. 11:

"Den virkelige udfordring for Det Radikale Venstre er folket. Ærligt talt: Det er ikke et folk, vi kan være tilfredse med. Der skal en mentalitetsændring til, og vi skal have fat i dem allerede i folkeskolen. Vi er oprigtigt utilfredse med folket, vi har ikke tillid til det. Men vi kan trøste os: Det er gensidigt!"

Busch-Jensens ikke ironiske svar på denne udfordring var, at De Radikale skal tage det "dybt alvorligt", at de "reaktionært-populistiske" budskaber har folkelig klangbund, og partiet skal "forstå og lytte til de kræfter, der skaber den bølge, højrepopulisme og EU-nejsigerne rider på". Allerede ved de mærkater, Busch-Jensen med typisk radikal retorik hæfter på de brede folkelige stemninger, antyder jo, at

heller ikke han tager dem særlig alvorligt. Han kunne jo aldrig drømme om at imødekomme de folkelige ønsker, tværtimod vil han have sat de "grundlæggende strukturer i samfundsudviklingen under debat", d. v. s. på typisk radikal og akademisk maner omdefinere problemerne, så de folkelige krav alligevel ikke imødekommes.

Blot endnu et eksempel ud af mange: I Radikal Politik 2000 nr. 2 skrev den ledende unge radikale, Simon Emil Ammitzbøll, at det er vigtigt at se på, hvorfor Dansk Folkeparti har så stor vælgertilgang. "Vi må erkende at mange mennesker føler, at de har problemer i dagligdagen, der ikke føler sig som en del af samfundsfællesskabet. Deres problemer kan løses uden at skabe syndebugke, men det er pinedød nødvendigt at tage dem alvorligt. Kun på den måde kan vi erobre initiativet i udlændingedebatten."

I samme nummer af partibladet præsenterede De Radikale en dagsorden for fremtidens indvander- og flygtningepolitik. Naser Khader fremførte forslagene. Han ønsker, "at Det Radikale Venstre skal gå forrest i udvikling af et multietnisk eller et multikulturelt samfund." Det er efter hans opfattelse "endemålet for integrationspolitikken. Problemerne skal ikke blot løses for at lukke munden på Dansk Folkeparti, men fordi der er reelle problemer!"

Men den opmærksomme læser vil nok have bemærket, at løsningsmodellen er den stik modsatte af Dansk Folkepartis og det, der i opinionsmålinger altid har været massivt flertal imod blandt danskerne, nemlig etableringen af et multietnisk samfund. Således forstår De Radikale altså generelt det at "tage befolkningen alvorligt", "lytte" o. s. v. Ikke for at blive klogere og efterkomme vælgernes vilje, men for at opfange klagepunkterne, jonglere behændigt med dem i et smart og forførelserisk sprog, ubemærket vende dem 180 grader for derved at "løse" dem på præcis den måde, flertallet lige netop ikke ville have.

Den helt generelle holdning blandt radikale til folkelige bekymringer synes nu at være som den Marx'ske, at der er en udbredt "falsk bevidsthed", som blot er udtryk for dybere og helt andre misforhold i samfundet. Hvad de er, kan op imod 95 % af borgerne ikke se ifølge De Radikale, og deres løsningsmodeller stemmer besynderligt nok altid fint overens med partiets gennem 100 år uændrede idiosyncrasier.

Som alle ideologer mangler De Radikale tålmodighed i bestræbelserne for at nå deres højtsvævende mål. Det fremgår af Marianne Jelveds og Christian Friis Bachs

kronik i Politiken 6. december 2001. Her hedder det ganske naivt: "Strategien skal bygges op om seks grundlæggende akser: For det første skal vi opbygge en global retstilstand..." Hokus pokus, på skrivebordet er alting nemt! Og det var den samme Jelved, som med P. Munch tog afstand fra den dyrkelse af "fremtidsreligioner", de andre parter angiveligt står for (Politiken 26/12 99)... Det var for Jelved De Radikales opgave "at forhindre at man kører ud af de der fremtidsreligioners linie, men i stedet ser på helheden." Om nogen står De Radikale dog - bag den pragmatiske facade - for en dyrkelse af fremtidsreligioner på befolkningens regning.

Danmarks fremtid på spil

At De Radikale med stigende suffisance søger gennemtvunget deres egen utopi med foragt for flertallets ønsker, viste sig ikke mindst på partiets landsmøde 2004. Da Socialdemokraterne på deres samtidige landsmøde vedtog at indskrive i deres nye principprogram, at "Danmark er ikke et multietnisk samfund, og der skal ikke være befolkningsgrupper, som lever isoleret med egne normer og værdier uden at tage del i fællesskabet", kommenterede Marianne Jelved på De Radikales landsmøde, at den socialdemokratiske vedtagelse "er et udtryk for, at den politiske kamp er blevet en kamp om billedet af virkeligheden. Danmark er multietnisk - uanset hvad der står i Socialdemokratiets principprogram."

Således står De Radikale nu ret alene med deres "billede af virkeligheden", der jo i politik altid i høj grad er en selvopfyldende profeti. Mere ærligt ville det altså være af De Radikale at sige, at de ønsker et multietnisk samfund på tværs af et massivt befolkningsflertal.

Trods dette ønske kunne Jelved i sin tale på landsmødet 2004 polemisere mod den fortsatte "stigmatisering af mennesker med anden etnisk baggrund end dansk. Vi bliver ved med at tale om 2.- og 3. generationsindvandrere til trods for, at mange er født i Danmark og taler glimrende dansk og er velintegrerede." Men det er jo netop den stadige fokusering på og op-højelse af det multietniske og afvisningen af enhver assimilationspolitik fra ikke mindst De Radikales side, der holder denne "stigmatisering" i live. Den blå-øjede accept af alle mulige og umulige kulturtræk på dansk grund, vi for få årtier siden ville have forsvoret muligheden af her, er den egentlige motor for den folkelige vrede, som kun kan "tages alvorligt" ved at bekæmpe disse fænomener ganske konkret - ikke bare ved at bekæmpe de symptomer, de naturligt forårsager hos

værtsbefolkningen. Og modigt erkende, at for en meget stor dels vedkommende hverken kan eller vil de udefra kommende give afkald på disse årsager til stigmatisering, hvorfor de naturligt må hjælpes hjem, hvilket ikke er mindre odiøst, end da de fremmede, deres forældre eller bedsteforældre tog hertil, efter deres slægt i talløse generationer havde haft deres rødder i udrejselandet. Også de unge fremmede i Danmark har stadig stærke bånd til deres etniske hjemland, hvilket må udnyttes i en repatrieringspolitik, der

fuldt ud er grundlag for i de internationale konventioner.

Marianne Jelved sluttede sin tale på De Radikales landsmøde 2004 med at spå en hård valgkamp, men at der er noget at kæmpe for: "Der er fremtiden til forskel."

I sandhed ja. En fremtid for Danmark som et dansk land for det danske folk i en verden stadig mere præget af ikke-europæiske kulturere holdninger, eller en fremtid hvor disse gradvist får mere og mere at skulle have sagt også i vore anliggender. Valget burde ikke være svært.

Had mod Vesten kan være religiøst betinget, ganske uafhængigt af ens sociale og økonomiske status. Således bliver en vis saudiarabisk milliardær os ikke mere venlig stemt ved at være rig og have boet i f. eks. Sverige eller Danmark for den sags skyld.

Der ses (i det små?) også eksempler på, at "velintegrerede" folk med islamisk baggrund i Danmark taler på én måde over for danskerne - og en ganske anden måde over for deres egne.

På billedet ses Tariq Sundoo - Venstre-politiker fra Hvidovre - sammen med sin partiformand.

På en pakistansk radiostation skal Sundoo ifølge BT den 25/11 2004 være gået ind for omgælse af danske regler for familiesammenføring i en samtale på sit eget sprog. På dansk har han ikke udadtil fremført synspunktet. Snarere det modsatte. Hvad skal man mon tro på? Hvem tør man mon købe en brugt kamel af?

Ovenstående artikel er uddrag fra Peter Neerup Buhls bog:

*"Fornuftens jordiske redskab"?
Det Radikale Venstre i 100 år - en kritisk status*

Bogen er netop udgivet af Den Danske Forening og kan købes ved henvendelse til foreningen eller hos boghandleren.

Hellere praktisk end dydig ...

Vær ikke en tåbe og dø for dit land. Lad hellere skiderikken ovre på den anden side dø for sit.

*George S. Patton
amerikansk general
(1885 - 1945)*

Farerne ved Tyrkiets medlemskab af EU

Mens et europæisk hovedargument for at få Tyrkiet ind i EU er at holde islamismen nede, forekommer et medlemskab af det tolerante EU tværtimod af gavn at være den helt store chance for islamismen i og omkring Tyrkiet

Af Peter Neerup Buhl

Den franske forsker Alexandre Del Valle (www.alexandredelvalle.com) har tidligere udgivet bemærkelsesværdige bøger såsom *Islamisme et États-Unis, Guerres contre l'Europe* og *Le Totalitarisme islamiste à l'assaut des démocraties*, alle omtalt i Danskeren. I sin seneste bog stiller han spørgsmålet, om et Tyrkiet i EU ikke vil være en "islamistisk trojansk hest".

At islamismen nu efter 11. september 2001 også er kommet til magten i Tyrkiet, er for Del Valle ingen tilfældighed. Osama bin Laden har givet islam en symbolsk sejr, der har givet islamismen vind i sejlene overalt i den muhamedanske verden. Med rette skriver Del Valle altid "moderat" islamisme i gåseøjne, når han omtaler det tyrkiske regeringsparti. Som han bemærker, er der ingen, der tror på eksistensen af "moderat fascisme" eller "moderat stalinisme", men den europæiske venstrefløjs moraliseren har gjort det absurde begreb "moderat islamisme" muligt.

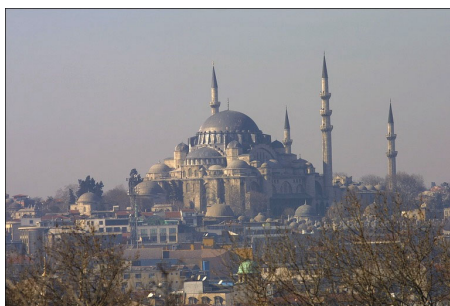
Del Valle beskriver, hvordan tyrkerne og kurderne strides indbyrdes, men så snart det drejer sig om at udplyndre de få tilbageværende kristne i Tyrkiet, forenes de i skøn samdrægtighed. (I 1880 var 30 % af befolkningen i Tyrkiet kristne, i dag 0,2 %). Selv et land som Syrien, der har 15 % kristne, er i dag langt mere sekulært end Tyrkiet.

Igen og igen kommer hadet mod europæerne, der altid ulmer lige under overfladen, til syne i den tyrkiske opinion. F. eks. i udleveringssagen mod PKK-lederen Öcalan og senest i forbindelse med protesterne mod den tyrkiske regerings lovforslag om forbud mod skilsmisser. Det "europæiske" sindelag er kun en facade, ret halvhjertet opretholdt for at få EUs fordele.

EUs dårlige argumenter for Tyrkiet

At give Tyrkiet medlemskab af EU vil endelig afsløre Unionens utopiske grundlag som langt mere end et praktisk europæisk samarbejde. Det er et projekt kapret af den grænseløse ideologi, og Marokkos konge har længe sagt, at dagen efter, at optagelsesforhandlingerne med Tyrkiet er åbnet, vil der ligge en ansøgning fra Marokko. Der vil ikke længere være nogen principiel hindring...

Langt mere naturligt ville det være at optage lande som Hviderusland, Ukraine og Rusland. Men som en af de "ansvarlige" europæere, Günter Verheugen, har forklaret, er det "i europæernes interesse at bevise, at det er muligt at integrere et muslimsk land i den europæiske union". Som om det er noget argument i sig selv. Med rette spørger Del Valle, hvorfor Europa altid skal give indrømmelser til de muhamedanske lande for at vise, at vi ikke "afviser" dem eller er "imod dem". Det har f. eks. ikke været nødvendigt at give Japan EU-medlemskab for at stå på god fod med det, og lande som bl.a. Japan, Taiwan, Chile og Argentina har det heller ikke være nødvendigt at integrere i EU for at "demokratisere" dem.

En tvivlsom allieret

USA kan tænkes at have interesse i et Tyrkiet i EU for at svække unionens politiske beslutningskraft og for at underminere "Fæstning Europa" med tyrkiske immigranter. Men USA har jo før, f. eks. i Afghanistan, undervurderet faren ved at bruge islamismen som redskab i international politik. Som en af Mustafa Kemal Atatürks ideologer har udtrykt det: "At bruge islam mod kommunismen er som at bruge én gift mod en anden."

Tyrkiets regeringschef Erdogan er en type på linje med Bosniens Izetbegovic. Del Valle giver et overblik over, hvordan de begge støtter kræfter på den mest ekstreme islamistiske fløj og har en tænke-måde, der principielt ikke adskiller sig fra bin Ladens og den berygtede terrorist Carlos', der sigende er konverteret til islam.

I maj 1996 stod Erdogan i spidsen for et inter-islamisk møde i Istanbul med det formål at skabe et "islamisk fællesmarked", som ikke var underlagt "jøderne og vesterlændingene". Del Valle sammenfatter, at Erdogan har baggrund i den radikale islamismes rene tradition, med

antivestlige og antisemitiske holdninger blandet med den notoriske tyrkiske racisme. Disse tendenser er dog p. t. nedtonet af taktiske grunde, men denne "moderate" positur er kun et skridt på en generel pro-islamistisk kurs i Tyrkiet.

Det må heller ikke glemmes, at tyrkerne er verdens mest racistiske folk. Den generelle intolerance i landet fik i 1996 Nelson Mandela til at afvise at modtage en fredspris i Istanbul. Den tyrkiske stat opretholder et mausoleum for lederen af folkemordet på armenere, hvilket ville svare til, at Tyskland i dag havde et officielt mausoleum for Heinrich Himmler. Men hele det moderne Tyrkiets eksistens bygger på drab af millioner af "fremmedelementer" (skønt det jo er tyrkerne, der i ret ny historisk tid indtrængte i området). I de statsanerkendte skolebøger i Tyrkiet hedder det i dag, at tyrkernes ofre selv var skyld i deres skæbne, fordi de var "forrædere". Tænk, hvis skolebøger i Tyskland anno 2004 sagde det om jøderne... Da den ekstreme nationalist, nazi-kollaboratør og leder af de "Grå Ulve", Alparslan Türkes, døde i 1997, fik han typisk en statsbegravelse med hundredtusinder af sørgende.

Verdsliggørelse på retræte

Tyrkiet har trods Atatürks politik aldrig været "sekulariseret" i vestlig forstand. Særlig i de seneste årtier er Tyrkiets nationalisme (igen) vævet sammen med islam. Siden 1985 er antallet af religiøse skoler femdoblet, og ministeriet for religion (Diyamet) er blevet det største ministerium. Lovene mod antiislamiske ytringer er blevet skærpet, så Atatürk, der kaldte islam for en "absurd teologi af en amoralsk beduin" og et "råddent ådsel, som forgifter vore liv", ville i dag kunne få fra seks måneders til to års fængsel! (Sigende for den paradoksale tyrkiske "sekularisering" var det dog også Atatürk, der under krigen mod Grækenland 1920-22 måtte appellere til "islamisk solidaritet").

Omvendt er arven fra Atatürk stadig så stærk, at den nuværende premierminister Erdogan pga. islamistisk retorik før sin valgsejr blev idømt fire måneders fængsel for "at opvigle til religiøst had".

Nej til Tyrkiet en fordel for alle

Del Valles pointe er, at med et EU-medlemskab kommer de sekulære kræfter

endnu mere i defensiven, fordi EU vil forbyde yderligere "antidemokratiske" tiltag mod islamismen, der så vil sejre ligesom i Algeriet, hvor militæret var eneste værn mod demokratiets selvmord. 31. juli 2003 gennemførte Tyrkiet således en lovpakke for at opfylde "Københavns-kriterierne" for EU-medlemskab, bl.a. blev det nationale sikkerhedsråds magt stækket, og dermed militærets mulighed for at gribe ind mod islamismens udskjel- elser.

Ikke tilfældigt er det tyrkiske militær langt mindre entusiastisk end de islamistiske ideologer over for integration i EU. Islamisterne har lugtet, at EU er meget mere tolerant over for dem end kemalismens vogtere, hvorfor islamismens sejr går via EU-medlemskab, altså stik modsat det naive gængse europæiske ræsonnement for Tyrkiet i EU.

Hertil kommer, at islamistiske ideologer jo er antinationale for så vidt som den islamiske "Umma" vil have langt bedre ekspansionsmuligheder indenfor EU end bag en tyrkisk nationalstats grænser. Europa betragtes efterhånden ikke mere som fjendeland af muhamedanerne, men som missionsområde (*dar al-da'wa*), stadig mere modent til plukning... Som f. eks. fortaleren for "Euro-islam", Tariq Ramadan, skriver, har Europas frihedsrettigheder den primære funktion at give plads til islams konsolidering.

Ved et EU-medlemskab åbner Europa reelt ikke kun porten for Tyrkiet, men for hele det kolossale tyrkisktalende område øst for Tyrkiet. Eks-præsident Demirel

formulerede denne toneangivende pan-tyrkiske drøm: "Tyrkiet strækker sig fra Adriaterhavet til den kinesiske mur."

Et Tyrkiet i EU vil fremme drømmen om et nyt osmannisk storrige, der smeltes sammen med tyrkisk nationalisme og islamisme i en stærk dæmonisk syntese. Et medlemskabs konsekvenser anes ved oplysningen, at med Tyrkiet i EU vil hver fjerde "europæer" i år 2024 være muhamedaner.

Under et "religiøst topmøde" for de tyrkisktalende lande i 1995 udtalte daværende premierminister Mesut Yilmaz: "Det er en pligt over for vor race at række hånden til vore blods- og religionsbrødre, der så længe har været adskilt, og hjælpe dem med at rejse sig på ny, at deltage i genrejsningen af islam i Asien, på Balkan og i Kaukasus." På samme kurs er i dag Erdogan, der støtter terroristerne i Tjetjenien, Dagestan m. fl. steder.

Hertil kommer, at Tyrkiet økonomisk står nærmere Irak end Tyskland. Landets udlandsgæld repræsenterer 90 % af BNP. Det militære budget og væksten i den statslige sektor tyder ikke på forbedringer af disse forhold.

Del Valle konkluderer knivskarpt, at optagelse i EU ikke er en "chance" for Tyrkiet, tværtimod vil det være langt mere gavnligt for begge parter, hvis landet får fordelagtige handelsaftaler men forbliver uden for, så kemalismens repræsentanter (efterhånden kun militæret og en lille vestliggjort elite) kan få lov at bekæmpe islamismen med de nødvendige hårde metoder, så dog demokratiets mest

essentielle træk - respekten for mindretals holdninger - bevares, og et veritabelt terrorregime undgås. Desuden undgår EU i sine centrale organer tilstedeværelsen af en islamistisk stormagt, der efter alt at dømme udelukkende ville benytte sin fordelagtige position til lobbyarbejde for yderligere muhamedansk tilstedeværelse og indflydelse i Europa.

Alexandre Del Valle:

La Turquie dans l'Europe.

Un cheval de Troie islamiste?

Éditions des Syrtes, 2004. 460 sider. 23 euro.

Selvundertrykkende tolerance

Kernen i indvandringsmodstanden handler om Danmarks forvandling til det kulturelt ukendelige, og så er den enkelte muslims væsen og adfærd i grunden revnende ligegyldig. Ustandselig at rende mellem mange muslimer, hvoraf de fleste vel i hverdagen er meget tilforladelige, kan nemt betyde, at man ikke kan se skoven for bare træer (...) Tolerance er portalen til selvundertrykkelse. Intolerance er hjertets, modets og frihedens tale, og den er ægte dansk.

*Niels Dujardin
i debatindlæg i Jyllands-Posten
29/11 2004*

Bøger og tidsskrifter

Realiteterne bag "Fort Europa"-myten

Return Migration: Policies and Practices in Europe. (International Organization for Migration, 2004. 402 sider).

Denne rapport giver et fyldigt overblik over repatrieringsregler og -praksis i de 25 EU-lande plus Schweiz og Norge. En hovedpointe er, at hjælp til frivillig hjemrejse er mindre ressourcekrævende for værtslandet end tvangsmæssig udsendelse - en påstand, der dog ikke altid underbygges af statistikkerne. Under alle omstændigheder kan den "frivillige" politik ikke tænkes at fungere, uden at truslen om

tvang lurer i baggrunden som alternativ, hvis tilbuddet om assistance til hjemrejse ikke modtages.

Måden, tvangsudsendelse foregår på, kan desuden oftest gøres mere økonomisk. F. eks. Finland bruger i snit 2 mio. euro på at eskortere en afvist asylsøger hjem! Primært er dette, fordi kollektiv udvisning opfattes som "ulovlig". Forbillig ledlig er herimod Italiens aktuelle prompte tilbageflyvninger af bådflygtninge til Libyen, inden bureaukratiske procedurer sætter ind. Det har dog også vakt alskens "humanitære" organisationers harmfulde protester.

Ydermere må den reelle håndhævelse af

reglerne selvfølgelig være konsekvent, hvilket faktisk aldrig er tilfældet. F. eks. beordrede Belgien i 2000 13.563 udvisninger, men kun 3.002 personer blev rent faktisk udsendt. I Frankrig rejser reelt kun 10-15% af de udviste. I Ungarn blev i 1998 22.553 formelt "udvist", men under 100 udvisninger blev eksekveret. O. s. v.

Tallene for frivilligt udrejste er også meget lave. Fra Danmark udrejste i 2002 under det frivillige repatrieringsprogram 170 personer. Et fransk program for frivillig repatriering førte i perioden 1991-1998 kun til 20 udrejser. Fra udrejsecentret i den store, tyske delstat Rheinland-Pfalz er der siden 1999 kun foregået 16

frivillige udrejser og 8 deportationen. I 2000-2002 modtog Storbritannien over 300.000 asylsøgere, regeringen ville deportere 30.000 afviste, men det lykkedes kun at få 14.000 ud. I 2000-2003 udrejste 4.732 personer under Storbritanniens program for frivillig repatriering. Nogle lande har da også opgivet programmer for frivillig repatriering og er p. g. a. ineffektiviteten gået tilbage til udelukkende tvangsmæssige udsendelser.

Mange lande har under det voksende tryk fra masseindvandringen skærpet lovgivningen de seneste år, men i praksis er "Fort Europa" stadig hullet som en si. De østeuropæiske lande har endda måttet liberalisere lovgivningen som forudsætning for at blive optaget i EU. Over 50% af de hundredtusinder af migranter, der kommer til Tjekkiet, "forsvinder" videre vestpå. (I Schweiz er det endda ca. 60% af de afviste asylsøgere, der bare "forsvinder").

Ikke kun fra Øst, også fra Syd er Europa åben for enhver. Bl. a. p. g. a. de sydeuropæiske landes laden stå til og gentagne masse-legaliseringer af illegale indvandrere. F. eks. i Portugal er antallet af ud-

lændinge steget fra 173.000 i 1996 til 500.000 i 2003, og ulovlig indtrængen og ophold er helt afkriminaliseret. I år 2000 blev kun 414 af i alt 3.271 "udvisninger" eksekveret.

Også vesteuropæiske lande med hidtil beskeden indvandring har oplevet en migrations-eksplosion i de seneste år. I Irland steg antallet af asylansøgninger i perioden 1992-2002 fra 40 til 11.634. Belgiens naturaliseringslovgivning blev i 2000 stærkt liberaliseret, f. eks. kan alle udlændinge i Belgien herefter blive "belgier", endog uden at vise vilje til integration. En angivelig "stramning" af Hollands fremmedlovgivning syntes at lede til flere tvangsrepatrieringer, men det reelle antal af udsendelser blev faktisk mindre.

Hvor ligegyldige de officielle fremmedstatistikker er, antydes f. eks. fra Finland, hvor kun 14 ud af 3.400 asylsøgere fik asyl i 2002, men alligevel var der 103.682 udlændinge i landet.

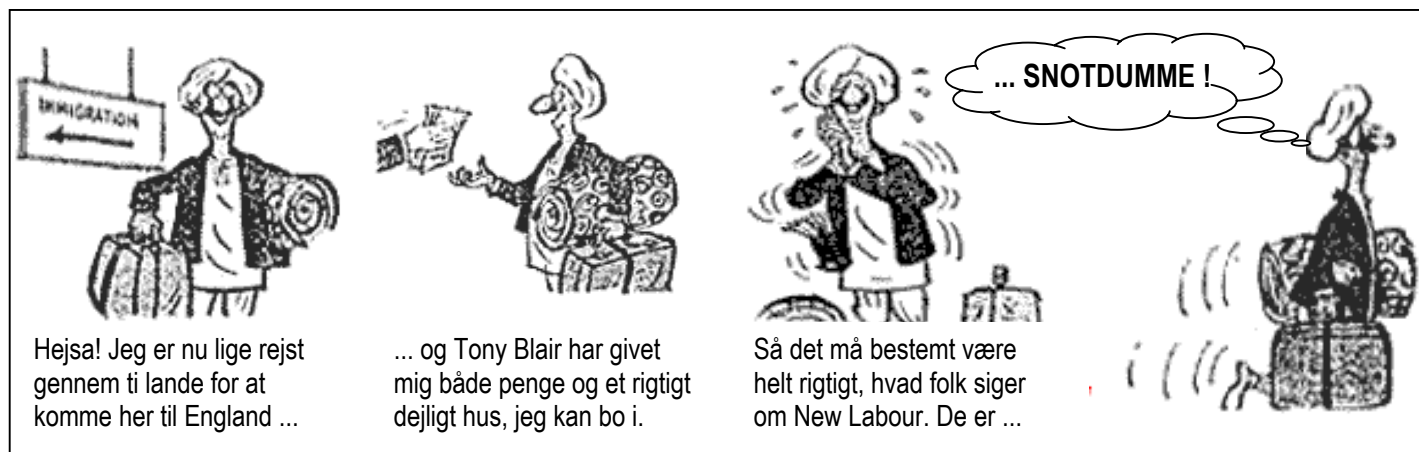
Det fremgår af rapporten, at inkonsekvens og blødgørelse er det herskende princip overalt. F. eks. bruges diagnosen "posttraumatisk stress-dysfunktion" i

stadig højere grad med succes som undskyldning for ikke at kunne udvises. En særlig irrationel fremgangsmåde er, at personer, der nægter at udrejse, ofte idømmes fængselsstraffe (det logiske ville jo være at lade straffen være umiddelbar tvangsudsendelse). Et sært træk er også, at selv folk, der forsøger at omgå reglerne, ikke bliver udvist alene p. g. a. dette.

Ud over, at de mange statistikker i rapporten har et tvivlsomt forhold til den fysiske virkelighed, er logikken i rapporten også tvivlsom. F. eks. hedder det, at asylsøgere opfattes som en byrde "på trods af", at de ikke har ret til at arbejde. Er de så ikke en byrde?!

Både i rapportens logik og i landenes reelle praksis er der stadig uhyre langt til den sunde fornuft, at staterne helt konkret og entydigt uden mulighed for indsigelse afgør, hvem udefra der har ret til at være på territoriet og hvem ikke, og konsekvent og uden tøven handler derefter til mindst mulig ulempe for landets egne borgere, hvis interesser er det primære hensyn.

Peter Neerup Buhl

Fornuftens kraft imod truslen fra islam

Oriana Fallaci:

La forza della ragione.

(Rizzoli, 2004. 279 sider. 15,00 euro)

Oriana Fallaci tager fat, hvor hun slap. I ærgrelse over, at magtens folk ikke tog hende alvorligt. Hun vender tilbage til sin bog "La rabbia e l'orgoglio" ("Vreden og stoltheden"), som udkom 2001 på forlaget Rizzoli. Et opgør med islam, et råb til Vesten om at vågne op, inden det er for sent. Bogen blev revet væk. Men magtens folk lyttede ikke. De lod verden bryde sammen om hende i et ramaskrig af forargelse.

Hun havde talt hen i vejret som oldtid-

ens Cassandra, kong Priamos' datter i Troja. Apollon havde skænket hende sandsigergave, men da hun afviste hans bejlen, forvandlede han gaven til en forbandelse: ingen skulle tro hende! Hun forudså Trojas undergang. Hun advarede sine landsmænd mod grækernes krigslist, den sammentømrede hest. Hvor bitter må ikke græmmelsen have været over den manglende tiltro? Ikke mindst, da hun selv led den grusomme ydmygelse at blive voldtaget af grækeren Aias.

Fallaci sammenligner de forfølgelser, hun har været udsat for siden udgivelsen af "Vreden og Stoltheden", med middelalderens inkvisition i hendes fødeby Fi-

renze, hvor et polemisk skrift bragte filosofen Messer Francesco da Ascoli på kætterbålet i 1327 - vraget og forhånet. Udstødt af det politisk-korrekte samfund og bespottet af 68erne og den medløbende pøbel. Den mentale smerte er den samme for Fallaci.

Hun havde bare fortalt sandheden, spejdet ind i fremtiden. Men magtens folk ville ikke lytte. Derfor kom hun nu igen. Oriana Fallaci har en styrke, som vi andre små Cassandraer ikke har: hun har for længe siden vist sin overlegne journalistik, sin kløgt og kundskaber. Hun har nået et stade, hvor hun er så godt som urørlig, selvom hun fysisk set risikerer livet. Modstanderne kan hyle i kor, politian-

melde for krænkelser af de forvrøvede love om "xenofobi", "racisme" etc., kræve hendes bøger beslaglagt og hende selv stillet for retten. Hun har trods al modstand en uhorst mulighed for at tage til genmæle og gendrive urimelige beskyldninger. Hun behøver ikke nære frygt for sit daglige levebrød, hvis ikke hun retter ind i det politisk-korrekte geled. Frygter hun at blive myrdet? Næppe, gammel krigskorrespondent som hun er fra Vietnam og Mellemøsten og med en ubodelig kræftsygdom i kroppen.

"La forza della ragione" (Fornuftens Kraft) fortæller om islam, islams ekspansion gennem historien og islams gamle drøm om at overtage Europa. Bogen afslører, hvordan Europa bliver til Eurabia ved de europæiske politikeres slaphed og indforståethed. Uden at oplyse, endsige spørge den brede befolkning. Den fortæller om de grundlæggende betingelser for islams overtagelse af Europa som en slags gave uden krigsførelse. Uden disse forudsætninger ville det aldrig være lykkedes for islam.

Hvad peger denne Cassandra på? På venstrefløjens fremgang under den kolde krig samt de borgerlige partiers absorption af venstrefløjens synspunkter, som førte til udvanding af de borgerlige værdier. Samfundet blev som angrebet af en regnbuefarvet holdningsløshed, hvor alt er lige godt, ligestillet, ligeværdigt eller om man vil - ligegyldigt. Den gennemsyrede samfundet: I politikken, i massemediernes, i opdragelsen og uddannelsen, i kirkerne...

Entusiastiske fredsfolk fabler om evig fred. At lammet skal græsse ved siden af løven. Men multifred er tankespind. Pladderhumanisme uden realitetsans. Skabelsen og livet selv er jo en kamp,

individer imellem. Lammet kan kun græsse ved siden af løven, når løven er mæt. Alt andet er utopi ligesom kommunismens paradys og islamisk umma kun rummer ensrettet fred under diktatur.

Uvidenhedens holdningsløshed indoktrineres stadig i undervisnings- og kultursektoren, hvor fag som historie, religion, oldtidskundskab, biologi, musik, gymnastik forsømmes eller forsvinder. Massemediernes, som skal holde befolkningen informeret, undgår gerne reelle oplysninger og granskninger. De glimrer med omskrivelser, forvanskninger og fortællinger. Sødssuppe-beretninger!

Fallaci konkluderer, at de gamle politiske højrefløje i Europa ikke eksisterer mere. Netop det blev årsagen til al eftergivenhed i Europa. Uvidende og forblændede politikere sluttede traktat med de arabiske lande under oliekrisen og gik blindt med på deres krav. Således begyndte udleveringen af Europa til islam. Jeg lider ikke under den "masochistiske" tanke "at vende den anden kind til", siger Oriana Fallaci. Hun ved, at det betyder underkastelse. Hun er rystet over de europæiske love om "racisme", "xenofobi etc.", som kvæler ytringsfriheden og baner vej for et islamisk diktatur, som vore børn og børnebørn aldrig vil kunne slippe ud af. Europas demokratiske love er udformet til Europas demokratiske befolkninger og ikke til en udefra kommende fuldkommen modsat rettet kultur. Islams herrementalitet udnytter hæmningsløst vore demokratiske love til at sikre sig selv stædet, magt og indflydelse så at sige på et falsk grundlag og afskaffe demokratiet. Det er Europas egne politikere, der har givet dem den mulighed. De har spillet Europa i hænderne på islam og fortsætter spillet. Nådesløst afslører Fallaci ikke bare de europæiske politikeres - herunder mange kendte "store" navnes - svigefuldhed, dumhed og laden-stå-til, men også den katolske kirkes holdningsløshed og hykleri fra præsteskrabet til pavestolen, uddannelsessektorens begrænsede viden og kundskabsfattige indoktrinering samt massemediernes manglende vilje til at finde frem til sandheden, hvilket er journalisternes fornemste opgave.

Politikerne fabler om integration og ligestilling samtidigt med at de lukker øjnene for de fremmedes overtrædelser af de love, som urbefolkningerne straffes for. Fallaci gennemgår og afslører forholdene i England, Tyskland, Frankrig, Spanien, Italien, Holland, Skandinavien og - Tyrkiet, og forklarer, hvorfor et vellykket udfald af USAs krig mod Saddam er en umulighed.

Politikerne forventer, at befolkningerne tror på deres utopiske versioner, skønt det eneste, islam i knapt halvandet tusinde år har vist sig dygtig til, er at invadere, erobre og underkue andre befolkninger. I dette er de uovertrufne.

Fallaci beskriver den eviggyldige sandhed, at samarbejde og medløberi først og fremmest skabes gennem frygt. Hvor mange tilsluttede sig ikke nazismen, fascismen, maoismen, Pol Pot-styret af ren og skær frygt? Frygten for at udelukkes fra uddannelse, miste sit levebrød, sine egne eller konens advancementsmuligheder, frygten for at børnene bliver mobbede, frygten for hærværk på hus og bil, for overfald eller likvideringer...

Frygt får folk til at tie. Overvinder Europas befolkninger ikke frygten, så er der ingen vej tilbage. Så forbliver Europa et Eurabia, hvor vore efterkommere vil lide under fordummelse og underkuelse. Som dhimmier skal de med arbejde og skatter bære et barskt herrefolk på deres skuldre og tvinges til at antage deres religion og brutale livssyn.

Det er ikke vore tvetungede politikere, men det brede folk i Europa, urbefolkningen, som endnu har sund bondefornuft og benene plantet i mulden, som kan forandre forholdene. De forstår måske ikke til bunds, hvad der er galt, og at de selv har stemt personer frem, som svigagtigt har forrådt dem, men de føler ind til marven af deres knogler, at der er noget voldsomt galt fat, som kun de kan ændre. Skæbnen ligger i deres hænder.

Gertrud Johnsen

Integrationens umulighed

Jeg har boet i et arabisk land og respekterer den måde, muslimerne lever på, selvom jeg stadig ikke helt forstår den (...)

En integration af befolkningsgrupper med to så helt forskellige værdisæt er hverken mulig eller for den sags skyld ønskelig. Desværre er den danske konsensuskultur blevet så udbredt, at dette betragtes som et problem. Ja, selve ytringsfriheden er til debat lige nu.

Vi kan sagtens leve som gode naboer, besøge hinanden og udveksle synspunkter, men vi kan ikke leve under samme tag. Og det burde ikke være noget problem.

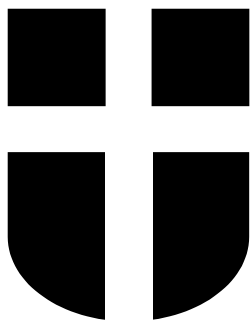
*Torben Riis
i debatindlæg i Jyllands-Posten
29/11 2004*

En glædelig jul og et godt nytår ...

... ønskes alle vore trofaste læsere og deres familier af Danskerens redaktion.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*